

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

Kolkola!

AKBABA

50

YAŞINDA

AKBABA iki sayı sonra 50 yaşına basıyor. Bu mutlu yıldönümümüzde, bize yaşama gücünü veren sevgili okuyucularımızın huzuruna ilâveli, özel, fevkalâde sayılarla çıkacağız.

Elli yıl demek, en azından Türkiye Cumhuriyeti devletinin yaşı demektir.

AKBABA'nın ilk sayısı Kurtuluş Savaşçıları İstanbul'a ayak bastığı günlerde çıkmıştı. Mustafa Kemal orduları İstanbul'a girerken, AKBABA kanat çırparak alkışlıyordu muzaffer kumandanı.

«29 Ekim 1923» AKBABA'nın sayfalarında kayıtlıdır.

AKBABA, elli yıldan bu yana sürüp gelen hayatında, sadece bir mizah dergisi olarak kalmamış; bu elli yılın ülkemizi, dünyayı ilgilendiren çeşitli aktüaliteleri üzerine de ciddiyetle eğilmiştir.

İşte, AKBABA'nın 50 yıldır olaylara bakışının kronolojik panoramasını tarihi yazılarla

ELLİ YILDAN...

başlığı altında 50. yıl özel sayılarımızda okurlarımıza sunacağız.

Yine 50. Yıl özel sayılarımızda:

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1971 - 1972 YARIŞMASI

ÜNLÜLERLE RÖPORTAJ

Bu yazı dizisinde, duygu ve düşünce dünyamızın ünlü imzalarını bulacak, mizah üstüne fikirlerini okuyacaksınız.

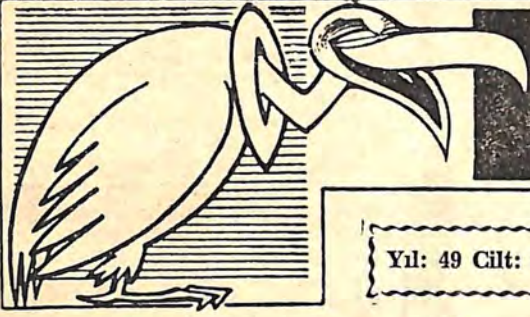
BİZİM TAKIM

Hürriyet Gazetesi'nin değerli yazarı Necmi ONUR bu röportaj dizisinde sizlere «AKBABA AİLESİNİ» yakından tanıttacak.

50. Yılda yine buluştuk..

Ünleri sınırlarımızı aşan karikatürcülerimizden ÇETİN Yalçın, DOĞAN Ferruh, SELÇUK Turhan, TÜBLEK Nehar, YAŞAR Tonguç AKBABA'nın 50. Yılı için çizdiler.

50. Yıl Özel Sayılarımızı bekleyiniz.

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 49 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Kasım 1971 * Fiyatı: 150 Krs.

GEÇİT!

GEÇEN hafta İstanbul'un Aksaray geçitinde ilk yüklemeye deniyi yapıldı: Köprülerden ağır araçlar geçirilerek beton ayakların ve yapının iddia edildiği kadar büyük yük taşıyıp taşıyamayacağı denendi.

Sağlam çıktı yapı.

Bu başarılı denemenin ilgi çekici bir yönü de Batıdaki bir geleneğin bizde ilk uygulamasına fırsat vermesi oldu:

Yapının proje mimarı Köksal A. nadol ile proje mühendisi Ersin A. rıoğlu deneme sırasında köprünün altında beklediler.

Geleneğin anlamı açık.

Yapıcılar:

— Bu köprüler şu kadar ton çeker, diyorlar.

Çeker mi, çekmez mi? Dedikleri doğru mu, yanlış mı? Lâfı uzattıkça uzatacak tartışmalara sürüklenmeden soruyu göğüslemenin en kestirme yolu kendi iddialarına önce kendilerinin sahip çıkması, yanlışları halinde doğacak tehlikenin karşısı. na ilk dikilenin kendileri olmaları.

Eğer hesapları yanlışsa, eğer köprü iddia ettikleri kadar ağırlık çekemiyorsa, ezilen kendileri olacak, mäsüm vatandaşlar değil!

Aksaray geçiti çökmeydi. Altından sağ salım çıkan iki yapıcıyı oradakilere sevinçle kutlayıp ellerini sıktılar. Açılıştan sonra hepimiz oradan gönül rahatlığıyla yararlanabiliriz artık.

Bir de tersini gözünüzün önüne getirin. Mimar ile mühendisin kendi iddialarına sahip çıkmaya yanaşmadıklarını, deneme sırasında geçitin kenarına bile sokulmayıp uzak tan seslendiklerini düşünün:

— İşte biz yaptık köprüleri, geri sine karışmayız! Çökerse çöker, çökmezse çökmeyiz! Varın geçin üstünden

de anlayın. Ama bizim paramızı verin önce!

Biraz tuhaf bir davranış olur, değil mi?

Neylersiniz ki geçit yapımından çok daha önemli konularda birçok sözümona sorumlu kişilerimiz tıpatıp o türlü bir tutum içindedirler.

En çarpıcı örneği verelim:

Birtakım liderler, yazarlar, çeşitli hınk deyciler savaştan hiç korkmazlar. Ülkemizin şu yahut bu yoldan kanlı serüvenlere sürüklenmesi ihtimali onları pek az düşündürür. Bakın bu zevata; hemen hepsinin askerlik çağını çoktan geçmiş olduklarını görürsünüz.

Gelin de sormayın:

— Acaba topun ağzına yerleştirilecek yaşta bulunsalardı, yine bu kadar rahatça oynayabilirler miydi a. teşle?

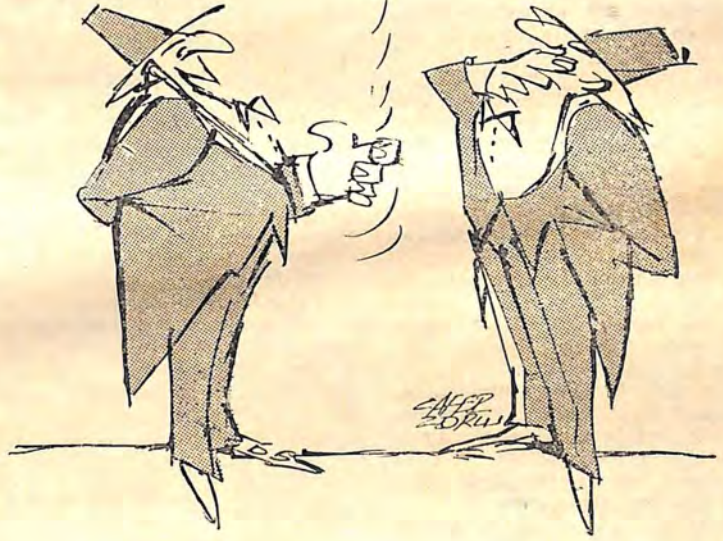
Ateşli savaşla ilgisi olmayan alanlarda da durumu aynıdır.

Üniversiteyi yöneten anlı şanlı kişiler yanlış düşünceler, yanlış uygulamalar, yanlış inatlarla bir sürü işi berbatlarlar. Ama sonunda onlar yine yerlerinde otururken kabak öğrencilerin başında patlar; binlerce genç yıllar kaybederler.

Falanca Bakanlığın filanca kilit noktasındaki feşmekân bürokrat ters bir karar alır, uyarılara boş verir. Hadi yine binlerce iş sahibi perişan olur; adamın kılı kıpırdamaz.

Mevduat zengini, namus yoksulu bir bankacı özel çıkar karşılığında bataklığa iri bir kredi açar. Borç geri alnamayınca o bankaya para yatırmış bütün vatandaşlar dolandırılmış olur. Ama bankacının kendi bütçesine zerre kadar zarar gelmez: Yaptığı işin riskine katılmış değildir ki...

DEMOKRASİ

— Yaz mı, tura nu?..

İddiaya sahip çıkmamak, tehlikeyi paylaşmamak, riski hep başkalarının üstüne yılmak eğiliminin en kötü örneğini bazı siyasilerimiz vermekte. Bu beyler önümüzdeki güç geçiti

ancak açık rejimli, çok partili, parlâmentolu düzenle aşabileceğimizi söylüyorlar.

Güzel. Ancak o türlü düzenin de bir temel şartı vardır:

Kendiniz için istediğiniz özgürlüğü karşınızdakilere de tanır, eşitlik içinde fikir çatışmasına razı olur, düşünce alanında yenilirseniz sonuçlarına katlanmayı göze alırsınız.

Söz konusu zevat ise o kadar riski bile kabullenmiyor, acayip bir tamtama uyar gibi ağızlarını köpürterek hep aynı nakaratı tekrarlıyorlar:

— Söz bana, sopa sana! Söz bana, sopa sana! Söz bana, sopa sana!

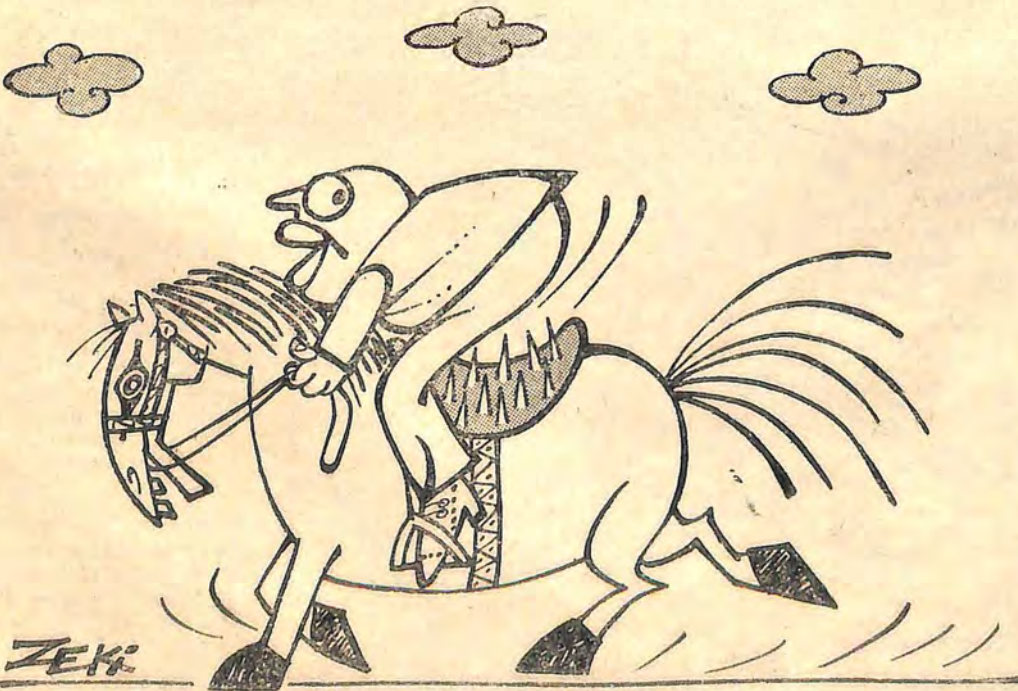
Bu tutumun anlamı —iddiaya ve onun riskine sahip çıkmak şöyle dursun— kendi projelerinin kendi elleriyle baltalanmasıdır.

Yâni hazretler yaptıkları geçitin altında beklemekten kaçınmaları yetmezmiş gibi, ellerindeki kazmaları ha babam beton ayaklara indir-mekteler!

Geçit çökerse değil, çökmezse şaşmak gerek.

Bereket versin Türkiye çok şeyin mucize kabilinden ayakta durabilirdiği bir ülkedir.

Yine öyle olmasını dileyelim.

Demirel, «AP'den istifa etmiyeceğim» dedi. — Gazeteler —

AKBABA

Birde Bir Dost Var... Vedat Saygı

B U konuda sizlerle benzerliğimiz var mı bilmem ama, bayılırım bir mal alırken almasını bilen insanlara. Beğenim mi yoktur, bilgim mi kıtır anlayamadım gitti! Oysa eve bir soğan rendesi alacak olsam en güzelini, kimsede olmayanı bulmak için en az bir ay dolaşırım dükkân dükkân. Fakat övünmeye fırsat vermez ki eloğlu. Daha rendenin hünerlerini saymadan:

— Haa, şu rendelerden... diyerek, küçümseyen bir gülmüsemyle lâfi ağzına tıkar. Asıl bende bir rende var ki, hey babam hey! İngiltere'den getirtmişim. Bir mutfağın işini tek başına görüyor namussuz! Lâhanayı daya ağzına, dolmalık yapraklarını ayırsın, kalanını kapuskalık doğrasın. At içine patatesi kabuğunu soy-sun, yemeğini yapacaksa kushbaşı doğrasın, kızartacaksa dilim dilim yapsın!

Aldığım rendeye, kendimdeki be-
geniye küfür ede ede tutarım evin yolunu.

Hani şu bildiğimiz su bardağı var ya? En güzelinden, en pahalısından, en kibarından alıp da bir yerde sözünü etmeye kalksam:

— Ha, şu bardaklardan... diye ke-ser biri sözümü. Asıl bende bir bardak var ki. Bardak değil allenin bir ferdi! Japonya'dan almışım. Mısafire su mu veriyorsun? Sen sadece bardağı uzat yeter. Gerisini ona bırak. Doluvken dört dilden «Buyrun» yazar, boşalınca gene dört dilden «Âfiyet olsun» çeker!

Bir kez bilmem ki aldığım şey be-
genilsin:

— Aman ne güzel, zahmet olacak ama sundan bir tane de bana al, denilsin.

Yıllar yılı bu hor görülmenin ezikliğiyle yaşadığımdan. Şinasi beyin adını evinin antika eşya sergisini andırdrığını duymamla:

— Aman bizi tanıştırdı. diye arka-
daşa yalvarmam bir oldu.

O hâlâ Şinasi beyi övmeye devam ediyor:

— Şinasi beyin peşini bırakma, diyordu. Geçenlerde bir antika meraklısı evini görmüş, eşyasına toptan tam iki milyon lira vermiş! Fakat Şinasi bey satma tarafılsı değil. Gölgesi ol onun. «Al» dediğini düşünmeden al, «Alma» dediğine seyirci kal.

Yahu daha tanışmadık bile. Hem

bakalım bizim işimizle ilgilenen-
cek mi?

Arkadaşın kuşkusu yok. Şinasi bey, eğer onun bildiği Şinasi beyse, biz henüz derdimizi anlatırken:

— Siz o meseleyi bana bırakın, di-
yecekti.

Söylediği gibi de oldu:

— Bana bırakın, dedi.

Dedi ama, bıraksak, bizi hemen oracıkta ekip gidecek!

— Valla arkadaş, dedim, mesele-
yi sana bırakırım ama, seni kolay kolay bırakamam.

Girdim koluna. Gözlerimin önün-
de aylardır komşunun üstünü kul-
lanan eşimin asık yüzü:

— Önce şuradan bir ütü alalım,
diyerek soktum dükkânın birine.

En güzel malını çoktan önümüze
getiren satıcıya özelliğini sordu.

— Paslanmaz, dedi adam. Üstelik
otomatiktir. Isındı mı, şurada lâmba-
bası vardır, vanar. Fazla kızdı mı,
burasında otomatığı vardır, kendi-
liğinden cereyanı kapar.

Beğenmedi. Girdi koluma, çıktık
dışarı:

— Kimsede olmayan bir şey bul-
malıyız.

Aynı fikirde olmamın rahatlığıyla
cevap verdim:

— Evet, öyle yapmalıyız.

— Otomatikmiş de, lâmbası yanar-
mış, lâmbası sönermiş... Bende bir
ütü var, halis Çin malı. Alt tarafı
bir ütü değil mi, ha şu ülkenin malı
olmuş, ha bu ülkenin malı, diyecek-
sin ama kazın ayağı öyle değil.

Tanışmanızı sağlayan arkadaş on-
daki esvaları yeterince tanıttırdı:

— Biliyorum, dedim. Maşallah ütü-
lenecek eşyanın hem ütülüştürü yapı-
yormuş, hem yırtığını söktüğünü o-
nariyormuş, hem askılayıp gardro-
ba koyuyormuş.

Kıvançla güldü:

— Kim söyledi?

— İnsan... Hani şu bizi tanıştıran
arkadaş.

— Eksik söylemiş. Ütülediği elbi-
se kumaşının rengini değiştiren, ütü
yapanın sağlığını önem veren ütü
duydun mu sen?

— E pes vallahi!

— Pes ya... Sana verirdim ama iki
saat önce yalvara yakara bir baş-
kası aldı elimden. Neyse, aynı ütü-
den bir tane de sana getirtirim. Di-
ğer eksiklerini söyle bakayım.

Cebimden çıkardığım listeyi oku-
dum:

— Düdükli tencere, radyo, gaz so-
bası...

— Tencerenin düdüklüsü asıl ben-
de vardı ki, görecektin, diye kasıldı.
Yüreğime iniyordu nerdeyse:

— Ne yaptınız, sattınız mı?

— Sorma, hâlâ içim yanıyor, dedi
Şinasi bey. Beş çeşit sebze koy, bir
arada pişirirsin! Yemeğin suyunu
çektirdi, yandıydı yok. Patlama
tehlikesi yok. Bırak ateşe, git işine!

Suyuna baksın, tadına baksın, pişti-
ğine pişmediğine baksın, kendiliğin-
den kapağını açıp pişen yemeğin so-
ğumasını sağlasın!

— Bir aşçıya bedel ha!

— Sorma, çağın en büyük bulu-
şuydu canım! Seni üç saat önce ta-
nısaydım...

Ne ben cevap verebildim, ne o
bekledi. Eğildi elimdeki listeye. Si-
rada radyo vardı.

— Tüh! diyerek dövdü dizini.

Yüzüme sıçrayan tükürükleri si-
lip, sordum:

— N'oldu?

— Dört saat önce neredeydin bi-
rader? Bir radyo vardı bende, elek-
tronik cihaz değil, haza insan! Rad-
yo dediğin düşünebilir mi beyim?
İşte o düşünüyordu. İnsandan daha
akıllı, daha vicdanlı, daha uysal. Ma-
halleden hasta var, ders çalışan, ya
da uyuyan var değil mi? Sonuna ka-
dar aç, yeterinden çok çıkarttır-
mazsın sesini!

Şaşkınlıkla bağırımdım:

— Allahaşkına!

— Nah, şu nimet çarpsın! El rad-
yosunu açtı mı üç semt öteden du-
yulur, biz radyoyu açtık mı hasta

falan varsa üç semt geriye giderdik
dinlemek için.

Dövmeye başlamıştım...

— Neyse, dedi, bırak şimdi dövmeyi,
evde dövmürsün. Şansın var-
mış ki, gaz sobası gitmeden tanıştın
benimle.

— Hay Allah razı olsun. Soba da
var demek!

Sesli, kasıtlı bir kahkaha attı:

— Bende bir soba var... Neyse,
fazla övmeyeyim malımı. On litre
gazla bir kış geçer mi beyim?

— Mümkün değil!

— Hah, bu öyle bir soba işte. De-
posuna at on litre gaz, bir litresi de
gelecek kışa kalmazsa yüzüme tü-
kür!

— Hemen görelim, diye dayattım.
Eve dönemedim.

— O halde borcumu ödeyeyim ki,
mal benim olsun, dedim.

Kolaymış. Almak istemedi.

— Yahu fiyatını bileyim, sen gene
alma parayı.

Uzaklaşmak için bende ki kolunu
kurtarmaya çalışırken:

— Gerçek değerli yedibin beşyüz
lira ya, sen ne verirsene ver, dedi.

Rezil olma bahasına cebimdeki büt-
tün servetim olan binsekizyüz lirayı
avucuna sıkıştırıp, bir de:

— Az ama kusura bakma, çektik-
ten sonra bıraktım.

Akşamı güç yaptım. Bundan son-
ra benim de herkesin karşısında ko-
nuşmaya hakkım olacaktı. Birisi
«Soba» derken, önce «püf» diye gü-
lecek, ardından:

— Bende bir soba var, kat kalofi-
feri mübarek! diyecektim. Gaz so-
bası dediğine gaz dayanmaz değil
mi? Benim sobaya on litre gaz koy,
yarısı seneye kalsın!

Daldım bizim sokağa. Yeter be!
Milletin karşısında ağız açmaya ha-
sret kalmıştık yıllardır! Heriflere
«Soğuk aldım» desen, «Bende bir
soğuk algınlığı var ki, zatürre haltet-
miş yanında» diyecek.

Bakkala girdim, bina temelden 73.
tıya zindan gibi!

— Hayrola Rüstem efendi, dedim.

— Sorma birader, dedi. Şinasi
beyden bugün bir ütü aldık, prize
taktıkça kofra atıyor!

— Nedenini sormadınız mı? diye-
cek oldum, sormuşlar. Çırağı iki
kez Şinasi beye yollamışlar, «Son
eşyası olan gaz sobasını alıp, bura-
dan taşındı» demiş ev sahibi.

Bizim soba da gitti diye içime bir
korku düştü ama çabuk toparladım
kendimi. Yapmazdı Şinasi bey.

Eve sokuldum, yanımdaki kom-
şular çoluk çocuk sokakta! Şinasi
beyden aldıkları düdüklü tencere
kapağını atmış, kimse giremiyor içe-
ri.

Atardı elbet. Hüner kimsede ol-
mayan bir mal elde etmek değil,
kullanmasını bilmektir.

Anahtar kapıya sokarken bir ile-
rimizdeki komşu seslendi. Şinasi be-
yi nerede bulabileceğini soruyordu.

Ne yapacağımı sordum, ondan rad-
yo almışmış da, çalınmasının nede-
nini soracaktım. Radyonun özellikle-
rini kendinden dinlediğim için sor-
dum:

— Mahallede hasta var mı?

Yokmuş.

— Ders çalışan, uyuyan?...

Yokmuş.

Olmazdı öyle şey.

— Vardır, dedim, siz önce iyice a-
raştırın, sonra Şinasi beyi bulun.

Böyledir işte insanlarımız. Falan
şeye sahibiz diye övünmeye bayılır-
lar, sonra küçücük bir radyoyu ça-
lıştırmaktan âciz kalırlar!

Dudaklarımda ısıklık olmuş bir şar-
kı, girdim eve.

O ne!

Sandığımdaki tüm kışkırlık sırtına
geçiren bizimkiler birer köşeye büt-
lünmüş, tırlı tırlı titremiyorlar mı?

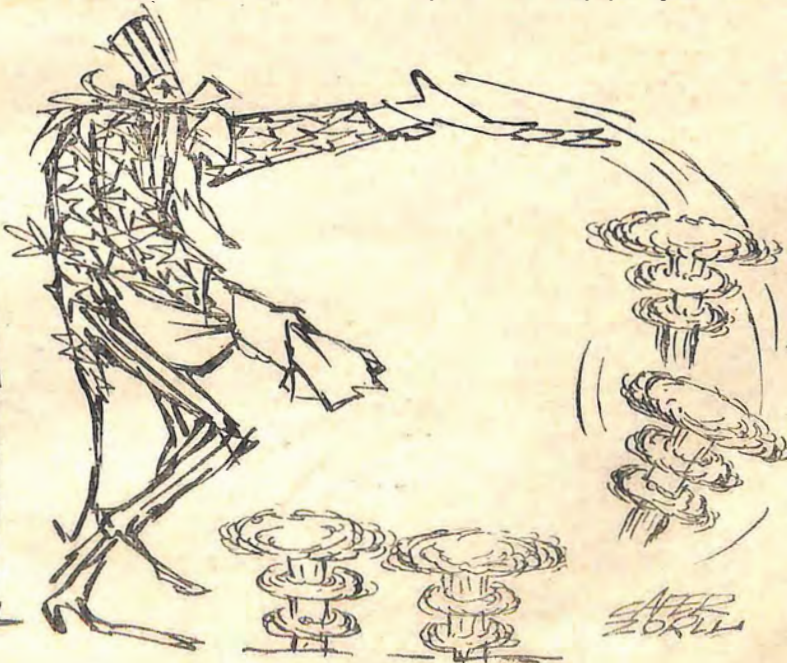
— Şinasi bey soba gönderecekti,
dedim, bir ağızdan cevap verdiler:

— Gönderdi.

— Peki, yakımadınız mı?

Haşhaş yasak...

Mantar serbest!..

Uğraşmışlar ama becerememişler.
— Siz kim, böyle şahane bir sobaya sahip olacak insan kim! diye söylenerek geçtin sobanın başına.
Çaktım kibriti!

— Gözlerinizi açın da öğrenin salaklar! Önce gaz musluğu açılacak, tamam mı? Sonra kibrit çakılacak. Şurasından atıp, hemen geri çekileceksiniz.

Attım, püf diye söndü kibrit. Zararı yok, uğraşırdım. Her yeni malın, bir acemiliği olurdu elbet.

Gece yarısına doğru kalaycı çıraklarını andıran bir görünümde yakamadığım sobanın başından kalktım, sabahı güç yaptım. Doğru İnsan'ı aramaya. Şinasi beyin nerede olduğunu bilse bilse o bilirdi. İnsan da yoktu. Kapıya çıkan ev sahibi benden önce gelenlere:

— Eşyasını sata sata evimi boşalttı, kira borcunu ödeyip dün gece Şinasi beyle birlikte uzun bir geziye çıktı diyordu.

İşte benim de övünülecek şeylerim oldu onların sayesinde:

Soğan gibi ezilecek beyinsiz bir başım, bir anda yok olan sevgili arkadaşım ve on litre gazı on yıl yakamayan sobanın başında titreyen çocuklarımla eşim!

Vedat SAYGEL

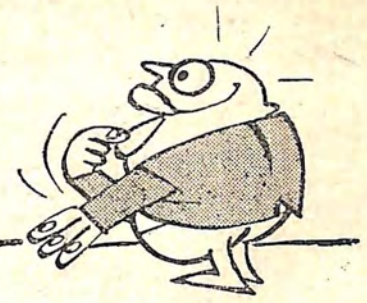
1

REFORM REFORM

ZEKİ

REF RM
REF RM

2

Yazılı

BİLİRSİNİZ, cartcourt tafrası-
na biraz fazlaca meraklı bir
toplumumuzdur.

Er şu, er bu, yılmaz, korkmaz, ürkmeyiz, devirir, koparır, yıkar, yer, kükrer, aslan, kaplan falan diye uzayıp giden soyadlarımızdan bile bellidir o merakımız.

Geçen gün Sarıyer'e gittim. O rayı güzelleştirme derneği sağa sola yazılar yazmış. Yolum üstünde, bir direktten öbürüne gerili kocaman bir bezin ırk kırmızı harflerle haykırdığı bir vecize dikkatimi çekti:

«ASLAN YATAĞINDAN BEL-Lİ OLUR!»

Yâni kişinin üstünlüğü, yaşadığı yerin temizliği ve güzelliğinden anlaşılır mı?

Aslında aslan tembel, aptal, ağız pis kokulu, münasebetsiz bir hayvandır ya... Geceğin orasını; sırf başkalarını yediği için üstünlük timsali sayılmasını kabul etmiş olalım.

Vecizeyi okuduktan sonra düşündüm:

— Biz ne biçim aslanlarız acaba? Yatağımız ne halde?

Bütün Türkiye'yi söz konusu etmiyeceğim. İstanbullu olduğum ve İstanbul'da yaşadığım için, benim bilip gördüğüm yatak bu şehir.

(Ara sıra Ankara'ya da gider gelirim. İstanbul konusunda söyleyeceklerim başkentimiz için de geçerlidir.)

Nasıl yer bizim yatak?

Efendim, çok ama çok özgür bir yer.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BİR ISLAKLIK VAR GALİBA?

— Ne özgürlüğünden söz ediyorsun? diyeceksiniz.

Her çeşit özgürlük efendim. Yâni hürriyet. Herkes aklına eseni yapabiliyor yâni.

Kaldırım üstüne araba çekmek, yola yahut denize çöp dökmek, sonuna kadar radyo açmak falan gibi normal özgürlükleri bir yana bırakın. Dünyanın başka yerlerinde bulunamayanlar da vardır İstanbul'da.

Söz gelişi, yangın özgürlüğü...

Evet, İstanbul'da yangın çıkmasına yahut çıkarılmasına karışır, yine de yakalanmaz, yakalansanız bile allem edip kalem edip her türlü sorumluluktan sıyrılabilirsiniz. Söz konusu bina yüz milyonluk bir Kültür Sarayı yahut paha biçilemeyecek mânevi değerlerde bir Tepebaşı Tiyatrosu olabilir.

Hattâ, eğer öyle bir bina tek yangın sonunda tam yerle bir edilemeyecek yarı yarıya ayakta kalırsa, ikinci bir yangınla yakılmasa tamamlanabilir.

İnsaf edin: Başka nerede vardır böyle taksitle yangın kolaylığı?

Sonra, bu şehrin en önemli caddelerini sayısız kere, hiç kimseye en küçük hesap verme zoruyla kalmadan, rahatça kaza bilir, hallaç pamuğu gibi atabilir, bombalanmışa döndürebilirsiniz.

«Sayısız kere» deyişim lâfın değil. Gerçekten sayısız kere!

Bakın, İstanbul'un en «kibar» semtlerinden Nişantaşı civarında bir Valikonağı Caddesi vardır. Adı üstünde, sayın Valinin konağının bulunduğu cadde.

Ben yıllardan beri oradan gelir geçerim. Fukara caddenin Nişantaşı'nın kuzeyinde kalan bölümünün boydan boya değişip toza yahut çamura bulaşmadığı tek (ama gerçekten tek!) bir yıl hatırlamıyorum.

Bu sonbaharda uzunca bir ay rıktan sonra orayı ilk gördüğümde yadırgadım.

— Bir acayiplik var ama nedir? diye düşünürken buldum.

Cadde kazılı değildi! Üstünde insanlar ve taşıtlar basbayağı gidiyor.

Geçenlerde oraya tekrar işim düştüğünde rahatladım:

Cadde normale dönmüş, pis kokulu hendeklerin kenarlarını süsleyen çamur tepecikleriyle kaplanmıştı. Bunları aşmak için oraya buraya uzatılmış kalaslar üstünde sık hanımlar cambazlık gösterileri yapıyorlardı.

Böyle eğlenceli sonuçlar yaratan cadde özgürlüğü de az şey midir? Aç, kapa, aç, kapa, aç, kapa... Fahişe fermuarına çevir dediğin caddeyi...

Ama bundan da yararlı özgürlükler bulunduğunu bu hafta öğrendim. Adamın birinin verdiği çek karşılıksız çıktı. Bizimki kadar özgür olmayan toplumlarda karşılıksız çek veren kişi o gün kodesi boylar.

Benim danışmak için telefon ettiğim bir bankacı ahbap ise:

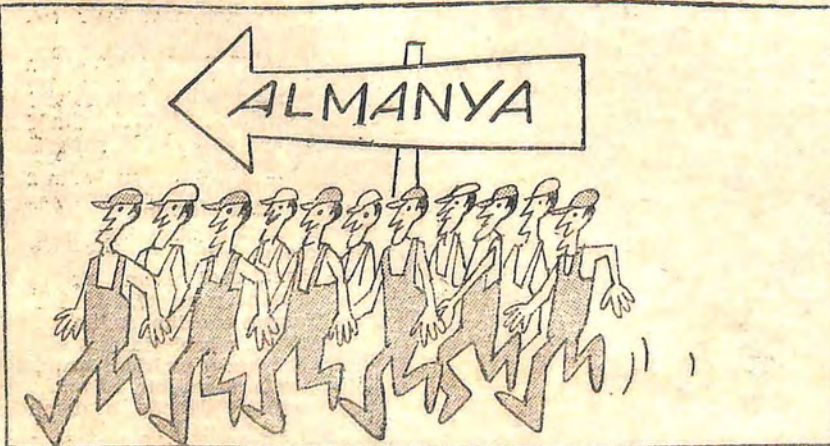
— Olağan hal, dedi. Bizim şubede her gün tomarla öyle çek birikiyor.

— E, ne yapayım yâni? Savcılığa, avukata, icraya falan gitme. yeyim mi?

— Vaktin bolsa git. Çok uğraşsın. Adam kızıp mal kaçırırsa sonunda hava alınan da muhtemeldir. Benim tavsiyem, hır çıkarmadan azar azar tahsil etmeye bakın...

Dedim ya, özgürlük olursa bu kadar olur! Adliye ve icra mekanızması suçluyu değil, onun karşılıksız çek verme özgürlüğünü kısıtlamaya kalkan kişileri üzüyor.

İşte devr-i demokrasinin usta yöneticileri sayesinde bu hallere gelmiş biz aslanların yatağı.

— Almanya, 1972 yılında 400.000 yabancı işçiyi geri gönderecek. —

EPİFENİDE ALETİ MUZAFFER İZGÜ

PANCAR Memet, daha bir pancar yüzle girdi kahveye:

— Ulan kahveci Ömer, ne kadar millet varsa, çay kahve, hepsine benden, sor içsinler bakalım, dedi.

Bir anda gözler Pancar Memet'in üzerinde toplanmıştı. Pancar Memet, iki şey olunca daha çok kızarırdı, biri iyice neşelendiği zaman, biri de iyice bozulduğu zaman... Ama bu kez, yüzünde gülücükler dolaştı. Ğına göre, demek ki sevinçtendi şu anda Memet'in yüzünün kıpkırmızı olması.

Kahveci Ömer sordu:

— Ulan yoksa boşadın mı karıyı? dedi.

Göz kırptı Pancar Memet:

— Boşadık şükür, dedi.

Başka biri karıştı lafa:

— E oğlum Pancar Memet, dedi, bu iş bir çayla, bir kahveyle olmaz ki, meyhane meyhane...

Kahvede ne kadar insan varsa toplandılar başına:

— Anlat bakalım, nasıl oldu bu iş? dediler.

— Ulan biliyorsunuz be, dedi Pancar Memet.

— Bilmesine biliyoruz amma, sen anlat yine de...

— Ulan bee, dedi Pancar Memet, ulan bu ne biçim boşanma kanunları be... İlkinden, hani dedik, biz de biraz medeni olalım, medeni insanlar gibi boşanalım dedik... Aynı medeni memleketlerde olduğu gibi, sabahleyin karı koca güle oynaya çıktık evden, vardık gittik ordan bir arzuhalciye, yazdırdık dilekçelerimizi, yine kolkola girip, vardık çıktık adliye. Verdik dilekçemizi, eh artık, ikimizin de içinde bir sevinç, bir kaç gün sonra bizi çağırırlar, alır hâkim karşısına:

«Eee, der, madem ikiniz birden dilekçe vermişsiniz, birbirinizi istemiyorsunuz, ben de sizi boşadım gitti.» Yok hani, daha bizimkinin eti de okdayken, benim etim de ok-

kadayken, ondan sonra bakarız başımızın çaresine, ya yeni baştan evleniriz, veya hiç evlenmeyiz, artık o bizim bileceğimiz bir şey... Dilekçeleri verdikten sonra, öyle iyi davranıyoruz ki karı koca birbirimize, hani her lâfımızın başına, bir lütfen getiriyoruz, bir zahmet olmazsa, getiriyoruz, çünkü neden dersiniz ikimiz de misafirimiz bu çatının altında bir kaç günlüğüne... Hattâ öyle ki, o dirdirdan, o kavga ve dövüşlerden sonra aramızda yeni bir aşk bile doğuyor. Amma ikimiz de biliyoruz ki, bu aşk, bu meşk, hepsi sahte, hepsi dilekçeyi verdiğimiz için... Neyse, aradan on gün kadar geçmedi, biz çıktık hâkimin karşısına. Yine aynı medeni insanlar gibi, adliyenin merdivenlerini kolkola çıkıyoruz, öyle değil mi ya, ne var yani birbirimize söve saya, bağıra çağıra çıkacağız adliyenin merdivenlerini... Hattâ niyetimiz, hâkim boşanmamıza karar verdikten sonra, şöyle öğle yemeğini de iyi bir lokantada yiyip birbirimize veda edeceğiz...

Neyse efendim, bız çıktık hâkimin karşısına. Hâkim sordu:

— Niçin ayrılmak istiyorsunuz?

— Efendim geçinmiyoruz, dedim.

— Anlamadım?...

— Geçinmiyoruz efendim...

Kızdı hâkim:

— Öyle sudan sebeplerle boşanmak olmaz, dedi... Sonra sert sert konuştu.

Bana:

— Bu kadın evini terkedip gitti mi? dedi.

— Yooo, dedim.

Sonra, karıma döndü:

— Bu adam evini terkedip gitti mi?

Karım da:

— Yooo, dedi...

Hâkim, bu kez daha sert konuştu:

— Pekiyi, bu kadını zina yaparken yakaladın mı?

— Yoo efendim, katiyyen, dedim.

Karıma döndü:

— Pekiyi, sen bu adamı zina yaparken yakaladın mı?

Karım da:

— Yooo, dedi.

Hâkimin kaşları daha çok çatıldı, bana:

— Pekiyi, dedi bağırarak, bu kadında geçmez onmaz bir hastalık var mı?

— Yok efendim, maşallah turp gibii...

Karıma döndü:

— Pekiyi bu adamda her hangi bir geçmez onmaz hastalık var mı? dedi, örneğin, akıl hastalığı gibi falan filân...

Orada hemen bağırayım, dedim:

«Efendim ben biraz kafadan sakatımdır» diye, amma karım:

— Yok efendim, öyle bir şey yok, deyince vazgeçtim.

Bu kez hâkim, daha çok bağırarak:

— Pekiyi, dedi, madem bunların hiçbirini yok, neden boşanmak istiyorsunuz?

— Efendim, şey, dedim, kekeleyerek, geçinmiyoruz da...

Tane tane konuştu, heceleyerek:

— Bu kadın sana mânevi işkence yapıyor, maddî işkence yapıyor mu?

— Anlamadım efendim?

— Yâni bu kadın seni bir tarafa kıstırıp dövüyor mu, sonra ne bileyim, maşayı kızdırıp eline basıyor mu?

— Hayır efendim...

Sonra karıma döndü:

— Ya bu, dedi, beni göstererek, bu adam seni sandalyeye bağlayıp dayak falan atıyor mu?

— Yoo, dedi karım...

Ben girdim araya:

— Efendim, dedim, biz medeni insanlarız, hattâ buraya kolkola geldik, şayet boşansaydık, dışarda bir de öğle yemeğini yiyip öyle ayrılacaktık...

— Oh efendim oh, dedi hâkim, buraya kolkola gelin, sonra buradan çıkıp bir güzel ziyafet çekin kendinize, sonra da aman efendim geçinmiyoruz, boşayın bizi, deyin... Olmaz, olmaaz... Şu anda nice alleler birbirlerinin etini yiyorlardır amma boşanmayı akıllarından bile geçirmezler, siz bu denli güzel sadetli bulmussunuz da, efendim bizi boşayın, diye tutturun... Haydi bakalım evinize, haydi güzel güzel geçinini!

Ters yüz çıktık bız duruşmadan... O kolkola çıktığımız merdivenleri, düşman yüzlerle indik. Karım:

— Nereye gidiyoruz şimdi? diye sordu.

— Cehennemin dibine, dedim.

— Cehenneme sen gidersin inşallah, dedi.

— Bak kadın, dedim, şurada şim-

di bir başlarsam sana...

O bir tarafa çekti gitti, ben bir tarafa... Hani düşünmedim değil, o varsın gitsin eve, ben de ondan bundan borç harç, çekip gideyim Kenya mı olur, Kongo mu olur oralara, oralardan boyuna mektup salayım bizim kariya.

«Ulan artık ben gelmiyorum oralara, başının çaresine bak» diye. O da götürsün hâkime:

«Bakın efendim, desin, işte gitti gelmedi, boşayın bizi.»

Amma sonra onu da öğrendim, beş yıl geçecekmiş aradan, hele bu arada, ben beş yıl mektup falan yazmazsam, hele hele izim yolum da bilinmezse öldüğüme, yâni kaybolduğuma karar verilecekmiş, ondan sonra birbirimizden böylece ayrılacakmışız... Amma burada da kanunun bir emri varmış, benim gittiğim yer tehlikeli, yâni hayatımı kaybedeceğim bir yer olacaktı, savas, falan... Ben orasını da düşündüm, derim millete azgın kaplan avına gidiyorum diye, amma şu beş yıl... Önemli olan bu... Şaştım kaldım yine...

Eeee, zina olmazdı, bu iş çok kötü bir iftira, hem benim için, hem karım için... Evi terketme de olmazdı, hâkimin evi bize yakın, adam görüp duruyor her gün işe gelip gittiğini... Kendi kendime:

«Ulan, dedim, şöyle bir gece yarısı don gömlek çıkayım sokağa, bizim hâkimin evinin önünden düdüktü diye geçeyim... Sonra, olmaz, dedi buna bir arkadaşım. Bir kez deliliğimi doktorlar tasdik edeceklermiş, «tamam bu delidir» diye. Sonra bir kaç yıl tımarhanede yatacağım... Baktım olmuyor, sonunda:

«Eh, dedik, kala kala bize maddî ve mânevi işkence kalıyor, davranalım, dört elle sarılalım bu işe.» Verdik yine dilekçelerimizi adliye. ye, yine kolkola girip duruşma günü çıktık vardık yaşlı hâkimin huzuruna. Kaşlarını çatıp:

— Yine mi siz? dedi.

— Efendim, dedim, bu kez maddî ve de mânevi işkenceden dolayı geldik.

Hâkim, gür kaşlarını çatarak:

— Örneğin? dedi.

— Anlamadım hâkim bey, dedim.

— Meselâ, sen ne gibi işkenceler yapıyorsun bu kadına?

— Ühüüü efendim, ne işkenceler, ne işkenceler, dedim. Özel olarak bir kocaman silindiri yaptırardım. Akşam oldu mu, bunu bağlıyorum bu silindirin bir yanına ellerini, bir yanına ayaklarını, sonra çeviriyorum silindirin kolunu, lâstik uzatır gibi uzatıyorum bunu...

Hâkim, karıma:

— Doğru mu? diye sordu.

— Doğru, dedi karım.

— Sonra efendim, özel şişler yaptırardım, hani kız enstitülerinde çiçek yaparlar ya, bir adı da onun çiçek ütüsü efendim, işte onlardan, başları top gibi efendim... Silindirden indirdikten sonra, o demirden topları kızdırıp bir bir basıyorum derisine...

Hâkim, karıma:

— Doğru mu? diye sordu.

Karım:

— Doğru efendim, dedi, başını salladı.

— Sonra efendim, gece yarısından sonra, ikiyle üç arasında, günde bir saat tavana özel olarak yaptıracağım halkaya saçlarından asarak, altına geçip şarkılar türküler söylüyorum... Yâni efendim, bu kadının hayatı artık çekilmez bir hale geldi, boşayın bizi...

— Hum! dedi hâkim... Pekiyi, karınız size ne yapıyor?...

— Tamam efendim, dedim, onu da söyleyeyim, sabahleyin saat sekiz olunca, bu kez o geçiriyor beni silin. dire, uzata uzata bir ediyor... Öğleyin eve geldiğinde o demirden topları kızdırmış hazır olarak buluyorum, artık vücudumun neresi gelirse yapışıyor boyuna... Akşam

Nihat Erim, akrabaların iltimas istemesini yasakladı. — Gazeteler —

— Ben, Nihat Erim beyin akrabası filân değilim... Anlarsınız yaaa!..

-Ecevit'çilerle A.P. arasında
yakınlaşma var-

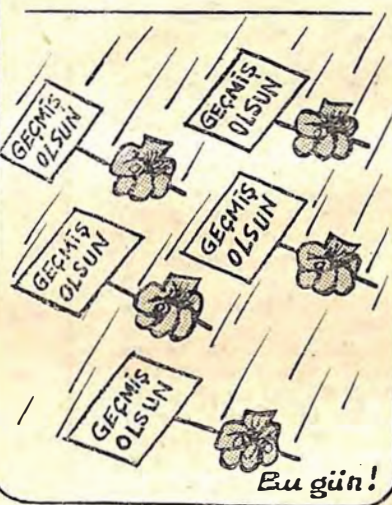

paşa zedeler!

siyasi hava:

Dün...

Bu gün!

1

2

-Radyonun verdiği haber
A.P. lileri kızdırdı-

olmadan da bir saat saçlarımdan sallandırıyor beni o tavandaki hal-kada...

O sırada elimi saçlarıma attım amma, iş isten geçmişti, atmıştık bir kez yalanı. Hâkim

- Bu bir tutam saçından mı asıyordun? diye sordu.

- Döküldüler efendim, dedim. Her gün yumak yumak saç kalıyor ipin üzerinde.

- İyiii, güzeel, dedim hâkim... Pekiyi, şahitleriniz var mı?

- Anlamadım efendim?

- Şahit dedim... Yâni sen karını işkence âletine geçirirken, sonra karın seni işkence âletine geçirirken gören var mı?

- Yok efendim, dedim...

Kızdı yine hâkim bey:

- Haydin bakalım, dedi. Haydin bir daha gelmeyin karşıma...

Yine kös kös çıktık duruşma salonundan... Ne olmuşum ben, yâni dokunsalar ağlayacağım... Ulan bu ne biçim boşanmak bilmez kutsal aile yuvasıymış be?... Karı benden bizar, ben karıdan bizar, amma boşanabilirsen boşan.

Karıya:

- Haydi sen eve yollan, ben marangoza uğrayacağım, dedim.

Gittim marangozun birine:

- Kardeşim, dedim, ben sana bir şey yaptıracağım, şöyle kocaman bir silindir...

Marangoz sordu:

- Haa, fıçı olacak?

- Yok canım, dedim, fıçı değil,

sen hiç konusu orta çağda geçmiş filmler gördün mü?

- Gördüüm!

- Hani o filmlerde, insanları yukardan ellerinden, alttan ayaklarından bağlarlar bu silindire, sonra silindirin kolunu çevirirler, çevirdikçe de insanı korkunç çığlıklar arasında uzatırlar...

Adam:

- İyi amma kardeşim, dedi, sizin bu yaştan sonra boyunuz uzamaz ki...

- Yahu kardeşim, ben boyumu uzatmak için yaptırmıyorum bunu.

- Ya ne yapacaksın?

- Karıma işkence yapacağım...

- Anlamadım.

- Hiç canım, karımı bağlayacağım üzerine, işkence yapacağım.

Adam, bir anda, kafadan kontak mıyım, değil miyim diye tuhaf tuhaf baktı suratıma. Sonra:

- Yok kardeşim, ben yapamam, dedi.

- Kaç kuruş isterseniz verirdim.

- Yok kardeşim yok, ben yapamam...

Oradan geçtim gittim başka bir marangoza, ona da durumu anlattım. Adam önce:

- Hı, bildim, dedi, siz bunu luna parka falan koyacaksınız?

- Yok, dedim, üzerine karımı bağlayıp, işkence yapacağım.

- Nee? dedi Kimi bağlayıp işkence yapacaksın?

- Karımı...

Adamın gözleri sevinçle parladı:

- Karını haa, dedi, demek karını haa... Yahu şey, amma güzel bir buluş be...

Sonra oturdu, dertli dertli belki yarım saat karısından neler çektiğini anlattı bana:

- Aaah aaah, işte senin gibi olmalı, diyordu, amma ben senin gibi yapamam ki. Ah bir yapabilsem...

Adam üç gün içerisinde, istediğimden de güzel, kollu mollu bir işkence âleti yapmıştı... Bana:

- Bak bak, diyordu, şu belinin geleceği yere bak, buraya kocaman kocaman takozlar çaktım ki, belli iyice ağrısın diye... Sonra şuraya bir de tahta manivela koydum, sen istediğin kadar kıvrır, hiç yorulmayacaksın, amma karının boyu iki misli uzayacak...

Adama daha önce pazarlık ettiğimiz ücreti uzattım, tuttu elli lirasını geri verdi:

- Bu kadar da benden olsun, dedi. Yalnız şey, acaba günün birinde ben de karıma aynı işkenceyi yapmak istersem, senden bu âleti istemek için nerede bulabilirim? dedi.

Adama adresimi verdim, işkence âletini bir arabaya koyarak eve getirdim. Şans işte, tam o gün de, yıllardır görmediğim çocukluk arkadaşım Sabri'yi gördüm:

- Oooo Sabri, dedim, vallahi bilâhî bırakmam seni, bize yemeğe gideceğiz.

- Yo yo o o olmaz, dedi amma, bırakmadım, aldım getirdim eve. Yoldan biraz da nevale almıştım. Onları karıma vererek:

- Sofrayı şöyle bir güzel hazırla bakalım, dedim.

Karım mutfağa gittiğinde, Sabri işkence âletini gördü:

- Bu bu ne ne? diye sordu.

- Hiliç, dedim.

- Ko ko kollu mo mo mollu, pa pa patoz ma ma ki ki nesi mi?

- Yooo, dedim, o da öyle bir şey işte.

Çocuğun gözleri takılı kaldı alâmet şeye... Biraz sonra yemeklerimizi yiyip kafaları çektik. Gittim bizim hanımın yanına:

- Bana bak, bundan iyi fırsat olmaz, haydi yürtlü, dedim.

Karım önde, ben arkasında işkence âletinin başına geldik. Sabri'ye:

- Ye Allahaşkına, bak içki, yemek her şey yanında, bizim şuracıkta biraz içimiz var, hem seyredersin, hem de yersin, dedim.

Sabri başını salladı... Ben, karımı bir güzel, ellerinden ayaklarından bağlayıp, uzattım silindirin üstüne. Sabri ne olacak diye, gözlerini iri iri açmış bize bakıyordu. Ben arada bir gülümseyerek bakıyordum Sabri'ye. Çocuk, galiba içkinin etkisiyle böyle şeyler görüyorum zannına kapılarak, ikide bir mucuklu gözlerini siliyor, tekrar faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu bizden tarafa. Âletin iplerini saplarını iyice bağladıktan sonra, geçtim kolunun başına. Kıvırmaya başladım. Bizim hanım:

- Ayyyyy, imdaaat! diye bağırdı.

Sabri, sapsarı bir yüzle koştı geldi yanıma:

- Şe şe şey, ka ka kardeşim Me me met ne ne ya yapıyorsun? dedi.

- Hiç, dedim, azıcık eğleniyorum.

- Ee ee ee eeeğleniyorsun?... Eğleniyorum yaa...

- Ya ya yazık de de değil mi bu bu ka ka dınca de de değil mi?

- Aışkındır o aışkın... Biz her akşam oynarız bunu.

- He he her akşam?

- Her akşam ya...

- Se se sen hi hiç do doktora gi gi gittin mi?

- Yooo, niye gideyim?... Yoo yoo gi gi git bir, bi bi mu mu aa yene oool, see seen saa saadist...

Karımın bir çığlığı daha çınlattı ortalığı, ben kola dokununca... Sabri:

- Yoo yooo ba ba bana mü mü saade... dedi.

- Olmaz, seyredeceksin...

- İ i iyi a amma ka ka kardeşim, bi bi biraz sonra be be beni de ba ba bağlarsan â ââlete?

- Yok canım yok, sen otur keyfine bak...

Kolu bir daha çevirdim... Amma ondan sonra hiç bakmadı bizim Sabri. Tâ ki, ben:

- Aman Allaaah! diye bağıncaya dek...

Bu kez / karım kıvırıyordu kolu, ben uzuyordum... Sabri oturduğu yerden:

- Si si siz i ikiniz de sa sa sapkınsınız, diyordu...

- Aman Allaaah!...

Baktım Sabri gitmeye hazırlanıyor, ıpları çözüp yakaladım kolundan. Çocuk, gözlerini korkuyla açmış, bir bana, bir âlete bakıyordu. Zannediyordu ki, sıra kendisine gelmişti. Ağlar gibi:

- Ya ya yapma Me me Memet ka kardeşim... Be be ben, ne ne bi bi bişey du duvdum, ne ne de bişey gö gö gördüm...

- Yooo, dedim, sen her şeyi duyduğun ve gördün...

- Yoo yooo be be ben hi hiçbi şey gö gö görmedim...

- Gördün ulan!...

- Pe pe ki kiyi gö gö gördüm... Ya ya yalnız A a Allah aş aşkına be beni bağ la ma ma yın oraya.

- Bu gece burada yatacaksın!

- O o olur ya ya yatarım, amma ba ba baölamayın oraya.

Neyse, Sabri o gece uyudu mu, uyumadı mı bilmem. amma, devrisi günü mahkemede gözlerini iri iri açmış:

- Hâ hâ hâkim be bey, be ben ha ha hayatımda hi hi hiç ö ö öyle iş iş kence gö gö görmedim hâ hâ hâkim bey, diyordu.

Muzaffer İZGÜ

FIRINCILIK İKTİSADİ TESEKKÜLÜ

Yazısız

Her kafadan ayrı ses çıkıyordu. Üyeler oybirliğiyle bir de karar almışlardı:

Fazla çalışmaktan yorulmuştum. Moralim bozulmuştu. Başarılı çalışmamın farkında bile değilmişim. Çalışma gücümün devamı için aylık ödeneğime ikibin lira ilâve edilecekti.

Ayrıca yurt dışında bir gezi yapmam da karar altına alınmıştı. Gerekçe hazırdu:

Fırında son günlerde fareler çoğalmıştı. Çuvalları delik deşik ediyorlar, un yaylatına sebep oluyordular.

Başkanlığımızdaki bir heyet, fareleri yok etmek için dünyanın çeşitli ülkelerini ziyaret edecek, bu konuda inoelameler yapacaktı.

Gerekli hazırlıklar bittikten, döviz, ödenek temin edildikten sonra, bir sabah:

— Uzat serçe parmağını Avrupalı dedik.

Gezimiz üç ay kadar sürmüştü. Çeşitli ülkelerden birer kutu fare zehirli mubayaa edilmmişti. Bunların hepsi memleketimizde mevcuttu. Ama işe dış geziyi karıştırdığımız, yüzbinlerce lirayı buğday taneleri gibi lüks otellere saçtığımız için, bavullarımızdaki sık kutulu zehirler, buradakilere benzemezdi.

Yorgun argın gezi dönüşünde fırını hangi minval üzere bulacağımı merak ediyordum. Ekmekler kaç gram küçülmüş, fiyatlar kaç kuruş fırlamıştı? Zarar nerelere dek erişmişti?

İncelemeye ilkin tezgâhtan başlamam lazımdı. Vitrinlerde ekmeğe benzer bir şey görünmüyordu.

Şef tezgâhtara sordum:

— İşler nasıl gitti?

— Çok iyi müdür bey. Yokluğunu, zu belli etmedik!

— Hani ekmekler? Vitrin neden boş?

— Boş değil beyefendi... Ağzına kadar dolu.

— Gözüme öyle şey çarpmıyor...

Şef tezgâhtar elindeki dürbünü bana uzattı:

— Şununla bakınız efendim.

Ben cephede savaş harekâtını idare eden kumandan gibi dürbünü gözüme götürürken, şef tezgâhtar izahtına devam ediyordu:

— Zatiâliniz yurt dışına gidince, fiyatları daha fazla yükseltmeyi uygun bulmadılar. Gramajları düşürdük. Düşe düşe bu hale geldi beyefendi. Ekmeği dürbünle görebiliyor, müşteriye cimbizla tutarak uzatıyor.

Burhan ESEN

FIRINCILAR:

— Yarım kilo ekmeği bir liradan aşağı satamayız. Ya fiyatlara bindirir, ya da kepenkleri indiririz deyince ilgililer kara kara düşünmeye başlamışlardı.

Ekmeği bu, benzemezdi başka şeye. Üstelik seçim de yakındı. Oylar, bir somunu yarım baş soğanla midede indirenlerden geliyordu.

Toplantılar yoğunlaştırılmış, demecler çoğunlaştırılmıştı:

— Gramajı düşürelim...
— Lokma gibi içi boş ekmeğin kartabilirsek halk yutar. Malûm ya keyfiyete değil, kemiyete bakmaya alışkınız.

— Küçüleceği kadar küçüldü. Atom gibi zerrelere ayırırsak, elle değil, pensle tutmak gerekecek...

Önemli toplantılara önce Marmaris plajlarında sonra Uludağ otellerinde devam edilmisti.

Bir ilgili:

— Ekmeğin önemli konuyu Türkiye'de tartışamayız, demiştik, işviçre'ye gidelim. Oradan gerekirse Fransa'ya, İtalya'ya, Amerika'ya geçeriz. Çağdaş uluslar bu işin üstesinden nasıl geliyorlar? Fırıncılarla nasıl baş ediyorlar? Mahallinde incelemiş ve kararımızı ona göre vermiş oluruz...

Altı ay incelemeden ve altmış fırın ekmeğin yedikten sonra heyet Filipin Adalarında sorunu karara bağlamıştı:

Fırıncılar devletleştirilecekti.

İşin başka çıkar yolu yoktu.

Sigara, şeker, çay, kahve gibi ekmeğin de Tekel maddesi haline getirecekti. Millet artık bol bol ucuza Tanrının bu nimetinden faydalana bilirdi.

Devletin ilk açtığı firma müdür olarak tayinim çıkınca:

— Allah razı olsun kararı verenlerden, demiştim. Görsünlerdi fırıncılık nasıl olurdu... Çiğ kalmış, yanmış ekmeklere paydos diyecektik.

Fırını teslim alınca kolları sıvamıştım. Koskoca müdürdük artık, boru değil! Fırının yanındaki eski iki evi istimlak ettirmiş, buraya kocaman bir müdüriyet binası inşasına başlatmıştım. Üç katlı daire kısmı bitince, iki kat için ödenek bulmak zor olmamıştı. Ekmeğin iktisadi teşekkülünün ünlü müdürü kiralık kat arayacak değildi ya. Konforlu bir lojman oturtmuştuk dairenin üzerine.

«Resmî hizmete mahsus» araba da özel işlerimiz için yetiyordu. İki müdür yardımcısı kadrosundan sonra, üç tane şef de koparmıştık. Un mubayaa heyetine kulüpteki beş birik arkadaşımı yerleştirmiştim. Tezgâhtarlığı yedi memur yapıyordu. İki ateşçimiz, dört kürekçimiz vardı. Geceleri unlar çalınmasın diye iki gece bekçisi nöbet tutuyordu.

Hısım akraba eksik değil ki... Ortaokulun birinci sınıfından kovulmuş kayınbirader için bizim hanım:

— Efendi, diyordu, şu oğlana uydur bişeyler. Yesin içsin, eniştesine dua etsin! diyordu.

Ekmeğin kalitesini, çiğ kalıp kalmadığını kontrol edebilecek ekspere ihtiyaç vardı. Üçbin lira aylıkla bizim haylazı göreve aldık.

Kadro kabardıkça maliyet yükseliyor, çaresiz mamlûmümüze zam yapmak zorunda kalıyorduk. Beşyüz gramlık ekmeğin dört liraya çıktığı halde, işletme yine de açık veriyordu.

— Tekel çay adı altında ne idüğü belirsiz tozları piyasaya çıkarıyor.

Kimsenin «gık» dediği yok. Biz de onun içine yüzde on süpürge tohumu karıştıralım... dedik.

Yüzde on, yüzde otuza kadar çıktığı halde zarar peşimizi bırakmıyordu.

Üstelik işçiler sendikalar kurmuşlardı. Çuval sayıcılar, unları tartıcılar, hamur yoğuranlar, tezgâhtarlar sendikaları aracılığı ile:

— Ya yövmiye zam, ya grev... diye tutturmuşlardı.

Sandviç büyüklüğündeki ekmeğin beş liraya satılmaya başlandığı halde, fırının günlük zararı beşbinin üzerindeydi.

İdare meclisini olağanüstü toplantıya çağırdım:

— Arkadaşlar, dedim, bu iş yaş. Zam yapmaktan utanır oldum. Özel şahıslar, fırını üç kişi ile idare ediyorlar, somunu bir liradan satıyor, üstelik kâr da ediyorlardı. Personel sayısı yüzseksen beş buldu. Süpürge tohumu, ağaç talaşı karıştırdığımız aynı ekmeği beş liraya verdiğimiz halde zarar ediyoruz. Sizi bilmem ama, ben deniz istifaya karar verdim.

Kıyametler kopmuştu:

— Görevden kaçılmaz!

— Zam yapmasını bilmiyoruz. Paldır küldür fiyat yükseltilmez. Ayrılamayı depremlere, kalkınmaya dayayacağız.

— Ekmekleri ya hamur, ya da hemencecik çiğneyip yutulmayacak kadar yanık çıkaracağız.

— Biz buraya iktisadi irade ile geldik, kimse söktüp atamaz!

— Fiyat artışlarını önleyici kanun hazırlanıyor. —

YAPSIN MI, YAPMASIN MI?

S.S.K. ilaç yapsın mı, yapmasın mı?
Son günlerin aktüel konularından biri de bu...
Uzatmayalım yahu bu işi...
Bırakın o da yapsın. Bakarsınız daha iyi nişasta kullanır!

ELDEN GİDEN VA YA!

Yapılan son istatistiklere göre, mağlûbiyetlere en çok antrenörlerin üzüldüğü tesbit edilmiş.
Arkadaşlar:
— Niye taraftarlar değil? diye soruyorlar.
Taraftarlar, antrenörler gibi okkallı maaş mı alıyorlar canım!...

Kemal Çalıkoparan

ANLAŞILDI

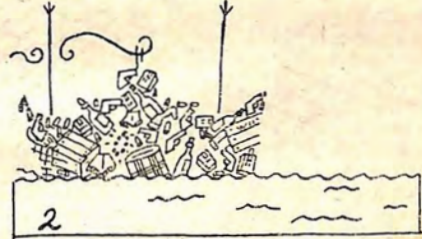
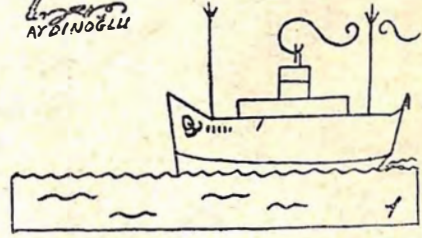
Dedikodu, insanı gençleştiriyormuş.
Hımm...
Şimdi anlaşıldı Meclis çoğunluğunun neden genç olduğu!...

EN UYGUNU

Gün geçmiyor ki gazetelerde bu tip haberlerle karşılaşmayalım:
«Anadolu'nun kazasında kazasında hastane var, doktor yok.»
«..... kazasında okul var, öğretmen yok.»
«..... kazasında su yok, vasıta yok, elektrik yok, yok, yok, yok, yok, yok...»
Buna ne mi denir? Gelin, kulağınıza fısıldayiverelim: «Görünmez kaza».

Ahmet İltberberk

AYDINOĞLU

Yazısız

GÖRÜNTÜLER

BİR eski, şarkı - türkî:
«Düriye'min etekleri alaylı»
Sonunu, çoğunuz biliyorsunuz sanırım:
«Düriye'mi kandırması kolay mı?»

Etekleri alaylı, kandırmaları zor Düriye'lerin yaşadığı yıllar. dan bugüne değin; nice yıllar akıp gitti, dünyamızdan, ülkemizden. Günümüzde, «Alaylı etekleri» bulmak öylesine güç ki. Aynı şarkıda sözü edilen «Kalaylı güğümleri» bulmanın zorluğu gibi. Şimdilerde kalaylı güğümlerin yerini, plâstik sürahiler aldı. Etekleri alaylı Düriye'lerin yerini ise, maksî-mini etekli Şermin'ler, Ayça'lar, Meltem'ler...

Dünyamız değişiyor. Eskiden, bir baygın bakış, bir derin iç geçi iş, bir anlamlı bıyık büküş, yetermiş Düriye'leri kandırma ya. Günümüzde duygusallık, yal nızca kitap sayfaları arasında gizli. Şimdiki Düriye'leri kandır mak pek kolay değil. Baygın bakışın yerini, diploma; iç geçişin yerini, şişkin cüzdan; bıyık büküşün yerini, son model otomobiller aldı. Bize öyle geliyor ki, gelecek yıllarda, bekârlık bir büyük sorun olup çıkacak dünyamızın karşısına. Bilmem siz ne dersiniz?

Başlamışken yine bir türkî ile sürdürelim yazımızı. Çocukluk anılarında, ayrı bir yeri olan bir türkî bu:

«Çadırının üstüne «şıp» dedi damladı»

Yazısız

Üzerine iri ve tek bir damlanın düştüğü bir çadır düşünürdüm hep. Oysa, bu kısmı pek önemli değilmiş türkünün. Sonraları anladım bunu. Ve devam ediyor türkî:

«Veresiye vere vere, kalmadı kalmadı»

Ben buna «Memur Marşı» adını verdim. Hele son dizesi, özellikle ayın son günlerinde, birlikte ve içtenlikle söylenecek bir nakarat: «Allah canını almadı almadı».

Fıkra'yı bilirsiniz. Yorgun argın evine dönen erkek, karısına sor muş:

— Bugün neler yaptın? diye. Kadın, başlamış sıralamaya:

— Çamaşır mamaşır, ütü mü tütü, yemek memek, bulaşık mular şık, temizlik memizlik...

Adam, karısının «kavga» çıkar mak niyetinde olduğunu anlayıp teselli etmiş onu:

— Mamaşırı bırakıp, çamaşırı yıkasaydın; müttüyü bırakıp üttüyü yapsaydın; memeği bırakıp yemeği pişirseydin; mularşığı bırakıp bulaşığı yıkasaydın; memizliği bırakıp temizliği yapsaydın... bu kadar yorulmazdın sevgili karıcığım...

Son günlerdeki siyasi ortama bakınca, insanın «muhran» ı bırakıp, «buhran» la uğraşmanın daha bir doğru olacağını söyle yesi geliyor. **Ersen TOLUNAY**

KORKU

Kim tanırseni beni
Senden benden başka.
Her kolkola giren
Erkek, dişî
Birbirinin eşi mi ki?...

Rahmi Yener

AĞLAYAN

Doğarken gözlerimiz ağlıyor...
Yaşarken anamızı.

İSTASYON

Hiç rötarlı mı gelirim?
Ben bir tren,
Sen böyle şahane istasyonken.

İTİRAF

Seni sevmiyorum artık, diyemem.
Huyum kurusun,
Yalan söyleyemem.

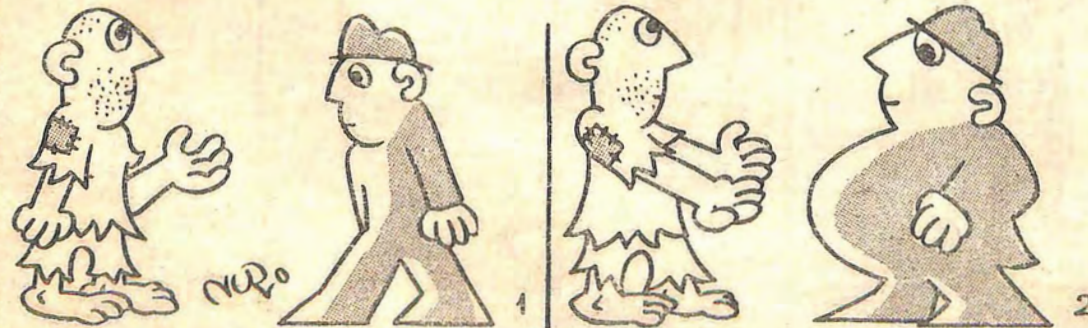
Metin Pütmek

DİLSİZ AŞK

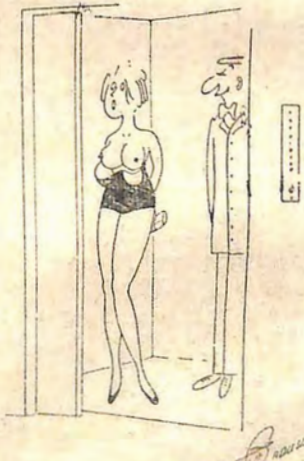
Evimiz evinize
Odam odana karşı.

Bakıyorum bakıyorsun
Gülüyorum gülüyorsun...

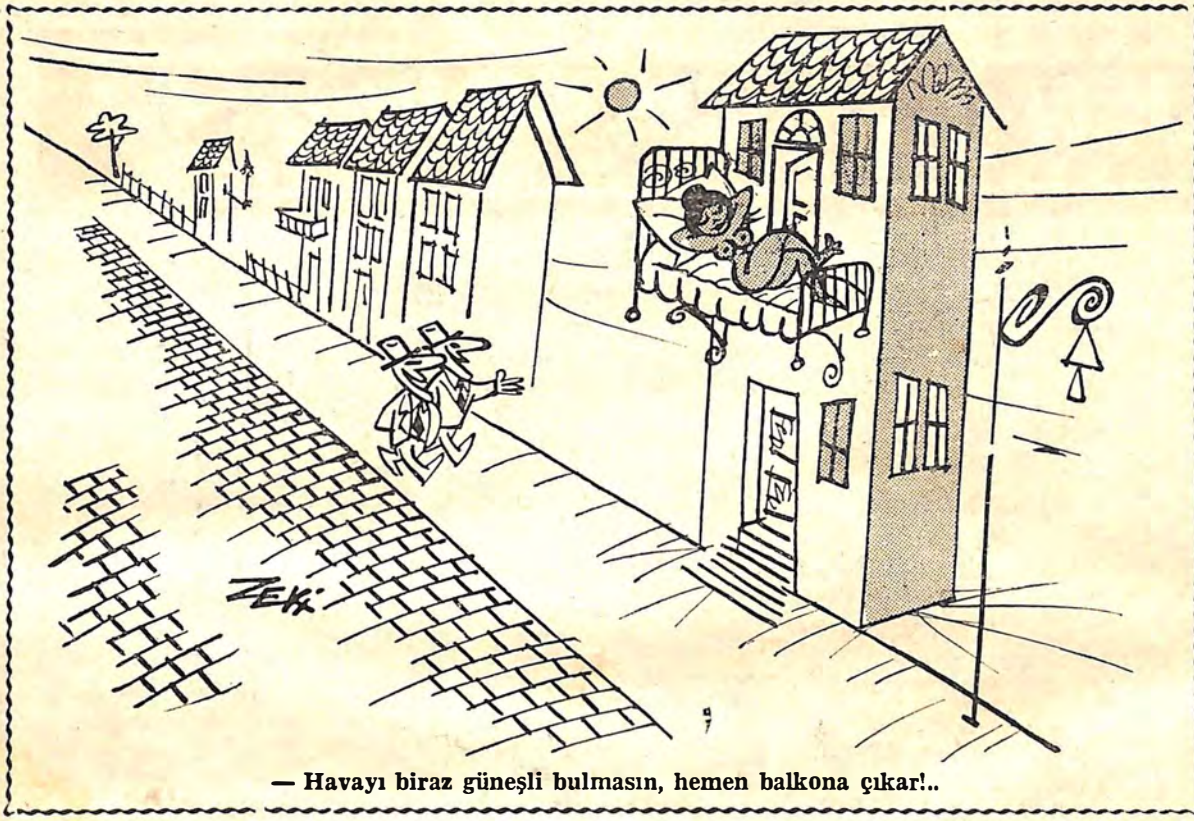
Ağzı burnu kaşı gözü
Tamam oldu aşkımızın
Bir türlü dilendirmiyorsun.
Özkan Gönüm

Yazısız

— Şu asansör daha yavaş duramaz mı?!

— Havayı biraz güneşli bulmasın, hemen balkona çıkar!..

N İ Ş A N L I L A R

— Ah Suna'cığım, sorma başıma gelenleri!...

— Kız, ne oldu bakiim?...

— Nişanlımla asla mutlu olamıyacağımı anladım. Yol yakinken ayrılmalı bâri.

— Niçin?

— Niçin olacak, geçenlerde bize geldi. Annem babam anlayışlı davranıp ikimizi yalnız bıraktılar...

— Ee?...

— E'si sağlık!

— Anlat hadi, kulağım sende. Saatlerce ilmi konferans mı çekti yoksa?

— Yok canım, daha neler, nerde onda ilim kafası.

— E, anlat öyleyse, hadi.

— Annemle babam gittikten bir süre sonra elektrikler şıp diye sönmüvermez mi?...

— Kaldınız karanlıkta. İyi iyi! En

mahcup âşığa bile cesaret gelir böyle bir zamanda.

— Aman Suna'cığım, anlattırma gerisini. Hatırladıkça fena oluyorum.

— Kız, nedenmiş o, çok mu ileri gitti yoksa?...

— Evet, çok ileri gitti.

— Ne yaptı, ne yaptı?

— Ne yapacak, hemen yerinden kalkıp elektrikleri tamir etmeye gitti!...

— Vah vah!... Ama gene de şanslısın, benim nişanlım kadar sünepe olamaz seninki.

— Aman Suna, nasıl olur, merak ettim, hadi anlat bakim, nereden anladın sünepeliliğini?...

— Peki, anlatayım da dinle ve bin şükret haline.

— Ee?...

— Geçenlerde kira gittik. Git ba-

bam git, etrafta kimseler yok, sadece ikimiziz. Ama bizimkinde hâlâ bir hareket yok. Cesaret vermek için yorulduğum deyip yere oturdum seresperpe. O da hemen çıktı yanıma...

— Ee, sonra ne oldu?...

— Dur bakalım, heyecanlanma. Baktım bizimki öyle duruyor, cesaretlenip eyleme geçmesi için iyice sokuldum yanına. Gözüme çöp kaçtığını söyleyip bakıvermesini rica ettim.

— Ee, baktı mı?

— Baktı ama doktorun hastasına baktığı gibi. Baktım, olmayacak, gözümün çok acıdığını söyledim, elini elime alıp gözüme yaklaştırdım. İ-lâç da yok yanımda, ne yapmalı şimdi, diye bön bön sormaz mı? Nihayet dayanamadım, işveli işveli, böyle zamanlarda büyükannem öpüverirdi de çabucak geçirdi, diye güldüm...

— Eee, ne dedi?...

— Ne diyecek, kocakarı ilaçlarına inanmam ben, demesin mi!...

— Vah vah, öylesiyle bir dakika bile durulmaz ayol, ayrıl, boz nişanı.

— Ah kardeş çoktan yapacağım dediğini ama keratanın vazgeçilmez bir özelliği var...

— Neymiş o?...

— Zengin çocuğu, zengin...

Erhan TİĞLİ

Kumaş fiyatları her yıl biraz daha pahallaşıyor. — Gazeteler —

MEHİR FANLI

ÇAPKIN GÖZÜ İLE...

— Sevgilim, hayatım boyunca seninle elele yürüyeceğim...
— Aaa, senin otomobilin yok mu ayol?!

B İ L M E C E B İ L D İ R M E C E

ISIZ

SAVAŞI

Barış görüşmeleri yapalım derken bir gün, Ateşe körüklerle yürüdü Melek Görgün. Hem dolu durmalıymış silâhşöürün silâlu, Namulular daima dik, koklamalı havayı...

Derken başladı bir de, ağır topçu ateşi, Gülgün'deki göğüsün gerçekten yoktur eşi.

Ağlarla hapse tıkmış göğsünü Gülgün Erdem, Bıraksa fırlayacak gibi duruyor, birden.

Güçlü silâhlarımız, büyük bombalarımız... Yeşilçam cephesinde en kuvvetli yanımız...

Ordakiler eskise değmez tasa etmeye Kızlarımız gönüllü bu savaşa girmeye...

Elbette bu savaşta siz de taraf tuttunuz, «Ah, bulunsaydım» diye, belki de yutkundunuz.

Ben birini seçmedim, hepsine tam not verdim, Tam notu da az gördüm, üste; gönlümü verdim.

Fikret YILMAZ

Önce bir mektup sunalım size. Yalnız dikkatle okuyun ha, çünkü bilmececinin cevabı mektubun içinde...

MEKTUP

Sevgili babacığım, Bu mektubu yazarken içim sizin özleminizle paramparça. Ama buna rağmen gene de derslerimi ihmal etmiyor, büyük bir gayretle çalışıyorum.

Gerçi paradokslar ve paraboller çözmek insanı çok yoruyor ama sizden gelen ve gelecek olan mektup ve havaleler enerjimi artırıyor.

Babacığım, orada havalar nasıl, siz nasılsınız, iyisinizdir inşallah. Burada havalar fırtınalı. Geçenlerde yıldırım düştü yakına. Kaldığım yerin paratöneri olmadığı için epey korktum ve yüzüm zımpara kâğıdı. na döndü.

Bence bu korkumun nedeni biraz da ekonomik durumumun bozuk oluşundan geliyor, en ufak bir gürültüde bile hemen sığıyorum, ev sahibinden, manavdan, bakkaldan her gün papara yiyip duruyorum. Gelirle giderim birbirine paralel olsa böyle

olmaz her halde.

Aynı sınıfta okuduğum bir arkadaş var, vallahi imreniyordum ona. Hiçbir şeyden korkusu yok, imparator gibi dolaşıyor, zamparalık, gezip tozma, hepsi gani. Sanki gökten paraşütle inmiş zenginlik evrenine. Gerçi yaşantısı biraz parazitçe ama olsun, hiç olmazsa bizim gibi para fin yağına banmıyor ya...

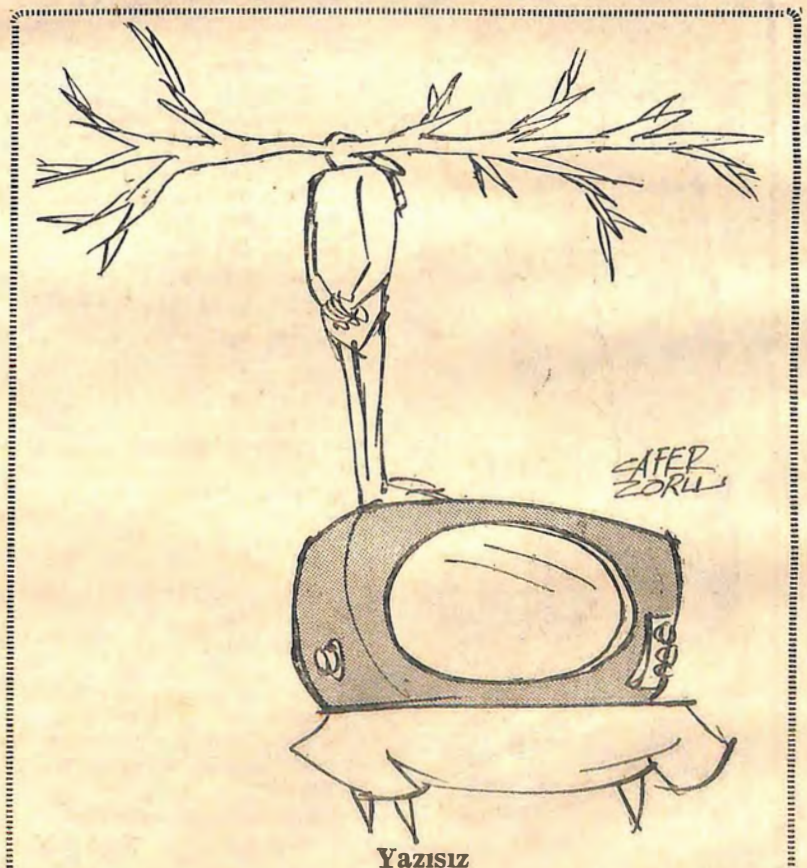
Neyse, lâfı fazla uzatıp canınızı sıkımayayım. Sizin ne kadar anlayışlı bir baba olduğunuzu biliyorum. Bu bakımdan, en kısa zamanda «Para-

tik» çözüm yolu bekleyen sorunları. mı yüksek takdirlerinize bırakır, sonsuz sevgi ve saygılarımı sunarım. Ellerinizden öperim. Çok çok selâm.

Sabırla koruğu helva etmeye uğraşan oğlunuz: Cevdet Pelen NOT: Oğlunun bu mektubunu alan baba, her ne kadar «anlayışlı» bir kişiye de bu mektupta oğlunun ne demek istediğini bir türlü anlayamadı.

Öyleyse hadi siz kendisine yardım edin de, delikanlı muradına ersin!..

Erhan TİĞLİ

Yazısız

AYAKÜSTÜK KUSMALAR

SUAVİ SÜALP

— Ooo, selâmunaleyküm Salih bey...
— Sana ne?...
— Bugün tersinizden kalkmışsınız. Tersliğiniz üstünüzdeli...
— Evet, Davut karşımda durdu... İlle de yüz lira borcunu ver diyor...
— Canım, yâni sıkıntılısınız?...
— Hayır, Kısıklı'lı değilim, Ümraniye'liyim...
— Malûm, hayat çok pahalı... Geçim zor...
— Sizi alâkadar etmez...
— Canım dost değil miyiz?..

— Tost değil sandviçiz... Yer mi sin?...
— Siz adamakıllı tozutmusunuz...
— Tozuttum ne olacak?... Sabah sabah sana hesap mı vereceğim...
— Maksadımız lâtife...
— Bana Lâtife'den bahsetme... Boğazını sıkarım...
— Demek bir kadın dâvası... Size ihanet mi etti?...
— Evet, Lütfi ile çekti gitti...
— Unutmaya çalışın... Gamin efkârını dem siler...
— Camın etrafını bez siler ama, bizde silecek takat yok...
— Çocukları bıraktı mı?...
— Evet, gocukları bıraktı, çarık-ları alıp kaçtı...
— Kaçı erkek, kaç dişi...
— Ne soruyorsun, ekmeklerini mi vereceksin?...
— Canım derdinize ortak olalım dedik... Malûmunuz, hayatta her insanın bir dert dinleyeni olmalı... Ne demişler...
— Kimler?...
— Birileri işte...
— Ah o birileri yok mu, birileri...
— Onlar mı?...
— Hayır yüzler... Bizim sâbık karının etrafı...
— Haaa... yengeler, bacanaklar, halalar, enişterler...
— Kayısı kuruları, pestiller, eriş-teler...
— Domates salçaları, falan filân... Hepsi birer kuyruklu yalan...
— Canım, var biraz da sen oya-lan...
— Vah Salih'çiğim vah... Benzin kül gibi olmuş...
— Üstelik şekerim de var...
— Akide mi?...
— Hayır, kesme... Ulan sabah sa-bah dalga geçecek adam yok mu?...
— Sana rastladım ilk olarak...
— Başıma belâ mısın, çek git yo-luna!...
— Gidemem...
— Neden?
— İlle de ortak olacağım derdi-ne... Aaah, ah... dert kimde yok ki...
— Sende de mi var?...
— Hem de en sunturlusu... Bir kuyu yüzünden katil olacağım...
— Nasıl kuyu?...
— Bayağı kuyu...
— Bâri içinde var mı suyu?...
— Daha çıkmadı... Kazdırmıyor ki...
— Kim?...
— Belediye...
— Neden?...
— Havagazi borusunu delecekmi-şiz...
— Sen de yanından aç...
— Açmam açamam, söyleyemem çünkü dibinde...
— Ne var?...
— Şuuu... Keşifler ve icatlar o-nu gösteriyor...
— Peki, ne olacak şimdi Zülfü bey. ciğim?... Mesele?...
— Ne çok soruyorsun birader... Her halde bir şeyler olacak...
— Aaa... bak ben dostumun der-dini dinlemezsem uyuyamam... An-lat anlat...
— Anlatmıyorum, sıkıldım...
— Anlat açılırsın... Ne demişler...

Dökmezsen dostuna içini, falan fıs-tık...
— Herkese döktüm, sen kusur mu kaldın?...
— Sen onu bırak, bu gömleği ner-den aldın?...
— Sümerbank'tan...
— Poplin mi?...
— Bana bak, ağzını topla... Poplin babandır...
— Canım fena bir şey söylemedik, poplin mi, dedik...
— Bak hâlâ poplin mi diyor...
— Derim ulan ne olacak?... Pop-lin, poplin...
— Sözüünü iade ederim. Ben pop-linsem, sen de şantugsun...
— Bana bak Zülfü, şurada sabah sabah muhabbet ediyorduk... Kendi-ne gel... Bana şantug falan deyip sinirimi bozma... Zaten tansiyonum var...
— Benim de var. Seninki kaç?...
— Dokuzu çeyrek geçiyor...
— Saat değil canım, tansiyonun...
— Belli olmuyor... Yağlı yersem çıkıyor, sebze yersem iniyor...
— Benim aksine...
— Sen zaten hep benim aksimsin-dir...
— O şîre de bayılırım... Yahya Kemal'in...
— Oku bakayım...
— Ben okumuş adamım... Seni tahsilde cebinden çıkarırım...
— Hadi ulan ordan, orta ikiden terk olduğunu herkes biliyor...
— Ama babam eve hoca getirir-di...
— Bu kadar okumuş geçiniyor-sun, söyle bakalım, Elizabeth Tay-lor'un kocası kim?...
— Mehmet Ali Kalay...
— Höst...
— Bir yere mi bastık?...
— Reşat Bartın... Kariya geçen gün iki milyona bir Doç aldı...
— Ne talihli karılar var be Salih-çiğim...
— Bir de bizimkilere bak...
— Neleri eksik be...
— Doğru, her şeyleri fazla, hele geneleri...
— Ben çaresini buldum...
— Tansiyonun mu?...
— Yok, karının çenesinin... Bak. tüm ki gene çenesi açıldı, atıyorum evden kendimi kahveye...
— Aaa... sen de mi?...
— Ne ben de mi?...
— Yâni sen de öyle mi yapıyor-sun dedim de...
— Söyledik ya...
— Ben de, karı makaraları açtı mı senin gibi doğru kahveye...
— Şimdi oraya mı gidiyorsun biz-zat...
— Tabii... Geçiyorum camın kena-rına, akşama kadar taksileri sayı-yorum...
— Neye yarıyor taksileri saymak?
— Hiiiç... Meşgale işte... Herkesin bir meşgalesi olmalı...
— Doğru, hiç meşgalesi olmayan adamlar bu memleket için mikrop-tur, mikrop...
— Çok doğru...
— Ben de camın kenarına oturu-yorum, gelen geçenleri sayıyorum...
— Bak bunu beğendim... Benim meslektensin...

— Evet, bize ne derler şim-di?...
— Sayman...
— O halde hadi geç kalma-yalım, kahveye gidelim de saymaya başlayalım... İster, sen bu sefer sen adamları say, ben vasıtaları?...
— Yooo... Herkesin ihtisası kendine... Bu memleket biz-den çok yardım, iş bekliyor...
— Doğru beyefendiciğim... Şu gençler bizi görsün de o-tursun... Gidelim beyefendi-ciğim... Buyrun...
— Rica ederim, siz buyrun.

PAZARTESİ :

Sanatçının dramı

Ünlü aktör Sami Ayanoğlu'nu da kaybettik işte!

Sadece oyuncu değil, bir oyunu sahneye koymanın da ustasıydı rahmetli. Bu nedenle son oyununun senaryosunu eksiksiz uyguladı.

1913 yılında İstanbul'da dünyaya geldi.

1930'da tiyatro dünyasına girdi.

Derken efendim, Akademi'nin yanışını gördü. Tepebaşı'ndaki Dram Tiyatrosunun ilk yanışını gördü. Kültür Sarayının yanışını gördü. Dram Tiyatrosunun ikinci yanışını gördü; «Sahnesi olmayan bir ülkede sanat adamının işi ne?» diyerek 7 Kasım 1971 yılında tuttu kahrından öldü!

SALI :

Ucuzlamış demek

Palamut şu kadar, koyun etinin kilosuna bu kadar, kıvrıkcık salata, patlıcan derken baktık, gazetenin piyasası haberlerinin arasında başka bir haber: «Bir salkım üzüm için adam öldürdü.»

Topu topu bir av fişegi harcamış. Kırk, bilemedin elli kuruşluk bir şey.

Demek bayağı ucuzlamış üzüm. Bir salkımı bir fişek ediyor.

Öldürülene gelince: O da bedava gidiyor!

Alınan malın ikramiyesi yani.

ÇARŞAMBA :

Denedik, olmadı

Sosyetemizin, gazetelerin magazin sayfalarında adı en çok geçen hanımlarından biri, hayranlarına şu öğütünü veriyor:

«Genç kalmak istiyorsanız, bol bol dedi-kodu yapın.»

Söyleyelim, yalnız hayranlarınız değil öğütünüzü milletçe sınadık. Sonunda genç değil, geç kaldığımızı anladık.

Dedi-koduya böylesine merak sarmasaydık, hangi ülkeden geri olurduk bugün?

PERŞEMBE :

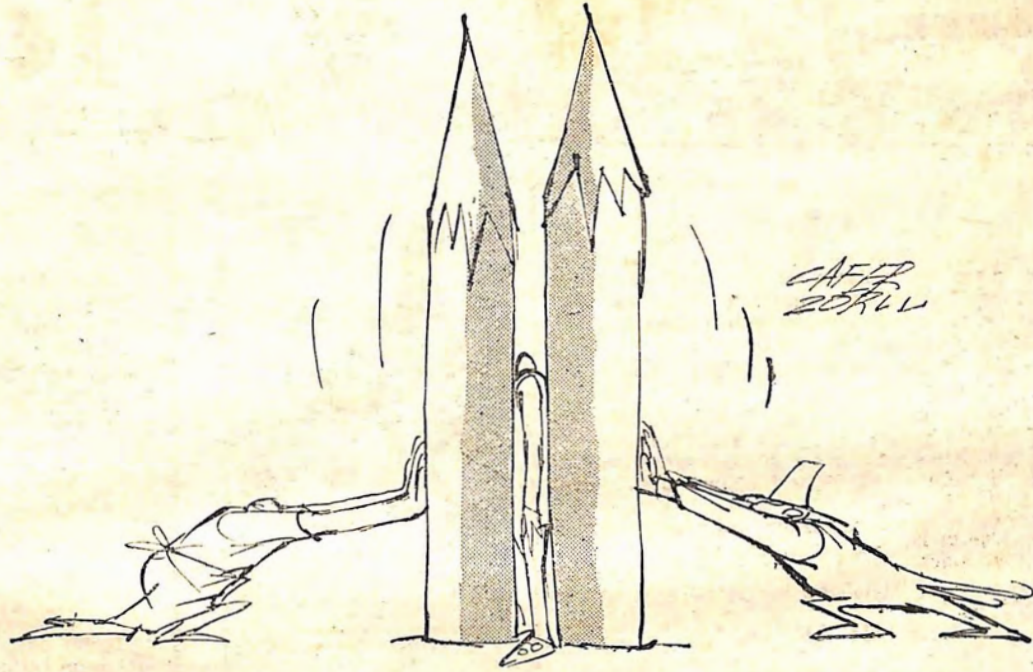
Masa maçı

Türk sporunda reform isteyen Federasyon Başkanı, düşüncelerini şöyle açıklıyor: «Futbolumuzun kurtulması, hükümetin elinde.»

Nasıl olur demeyin. Olur. Hem de bal gibi olur.

Kanun kuvvetinde kararname çıkartma yetkisi istemiyor muydu Erim?

Önce onu verelim.

«Direkler arası»!

Yetkiyi aldı mı aldı puan cetveli-ne bir göz atar, kararname ile Siyas'ı, İskenderun'u, Demirspor'u, Şekerspor'u, Aydın'ı, Kütahya'yı yenik sayar, Kocaeli'ni şampiyon yapar! Bir kez Kocaeli de şampiyon olur mu, olmayacak şey kalmaz...

CUMA :

Ne yapıyorsunuz?

Yalnız parlamento üyeleri ile aile.

lerini tedavi için özel dispenseler açılması yolunda çalışmalara başlandı.

Öncü, AP. senatör ve milletvekilleri.

Gerçekleşirse, AP'lilerin başarılarına bir yenisi eklenecek.

Malum, maaşlarını yükselttiler. Oyları ile Hazine'den partilere yardım temin ettiler. «Parlâmentonun itibarını koruyacak kanun çıkarılsın» dediler, çıkarıldı. Kendi itibar-

larının korunması için artırılmasını istedikleri cezalara kendileri parmak kaldırdı.

Diyeceğiz seçimlerde neyi vaat-tilerse bir bir yerine getirdiler.

Millet için daha ne yapsın adamlar?

Doğu'da sağlık tesisleri olmadığı-nı öğrenince, hemen kendileri için özel dispenseler konusunu ele aldılar.

CUMARTESİ :

Kırk milyonluk reklâm

Olayda yolsuzluk kokusu sezen gazete panjere kapılıp atmış başlığı:

«40 milyona onarılan iki yolcu gemisi hurdaya çıkarıldı!»

Biliyoruz birader.

Birincisi, Marakaz...

İkincisi, Sus.

Kalkınmasını turizmden bekleyen bir toplum olarak ülkemizin reklâmını yapıyoruz.

El cebe gitmeden, keseye bir şey girer mi? Milyonlar dökeceksin ki, milyarlar umasın.

Sabredin hele... Çürüğe çıkarmak için iki gemiye kırk milyon harca-yanları görmek üzere yetmişiki bu-çuk millet nasıl akacak memleketi!

PAZAR :

Deneme

Hani Amerika yerin 1800 metre altında atom patlattı ya?

Gazeteler atmış başlığı:

«Dünya sarsıldı!» diye.

Herkes birbirine soruyor: «Neden yerin yüzünde değil de, altında?»

Kimbilir... Düşündüler zaar, âdem-oğlunun bulunduğu yerde yakıcı, yıkıcı silâhın ne gereği var? Yeryüzü-nün yıkımını insanlara bırakıp, ato-mu yeraltında patlattılar!

Vedat SAYGEL

Makarios yine Enosis istedi. — Gazeteler —

Makarios'un tutumu!

ASKI

Çalıştığım fabrikanın iki işçisi, çocuklarını evlendirirken muamelenin yürütülmesini fabrikanın tahsil memuru Mehmet Amca'dan istemişlerdi. Nişanlılar ve aileleri ile beraber gerekli işlemleri yapan Mehmet Amca:

«— Eh... Artık sıra Aski'ya geldi.» demiş.

Genç damat adayı:

«— Amca, bundan sonrasını ben hallederim, elimizden gelir o kadarı...» diye konuşmuş.

Mehmet Amca'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden delikanlının saf annesi oğlunu desteklemek maksadıyla:

«— Oğlum iyi marangozdur, askının formikasını bile yapar amcası!...» diye atılmaz mı?!

Vedat COŞKUN

Odunpazarı, Hacıhafız Sk. 14 — ESKİŞEHİR

VERİMİ ARTIRMA!

Genç bir ziraat mühendisi inceleme gezisine çıkar. Bir köye uğrar. Ağaçların verimini artırma konusunda bir nutuk attıktan sonra: «Örneğin şu ağacı ele alalım. Benim dediğim bakım şeklini uygularsanız bir mevsimde iki ton yerine dört ton elma alırsınız. Şaşırdınız değil mi?...» der.

Köylülerden birisi: «Hem de nasıl?... Çünkü bu elma değil, armut ağacı!» cevabını verir.

Naci SERDAROĞLU

İst. Eğt. Ens. İng. III. — Kadıköy/İSTANBUL

Yazısız

OTOBÜSTE

Vaka İETT. otobüsünde geçer.

Otobüs dolu olduğu için biletçi, yolcuları ikazla: — İlerleyelim, ileri gidelim!... demektedir.

Ancak biletçi Karadenizli olduğu için şivesi bozuktur. «gidelim» kelimesini «çidelim» şeklinde telâffuz etmektedir.

Otobüste bulunan bir kısım öğrenciler, biletçiye taş atarak, birbirlerine:

— İleri git, ilerleyelim! derler.

Bu defa da biletçi:

— Fazla ileri çittunuz, fazla ileri çittunuz, der.

Hasan HOŞGÖR

S.S.K. Hastanesi — RİZE

KIL

Bizim okulun önü satıcılarla doludur. Bir gün bunlardan birinden lâhmacun aldım. İlk lokmayı ısırdınca, lâhmacundan, hoca sakalı gibi bir kılın çıktığını gördüm. Hemen satıcıya:

— Bu ne?... diye bağırdım.

Satıcı, bir bana, bir kıla bakıp biraz düşündükten sonra birden:

— İnsaf be! dedi. Tepsikola'dan otomobil çıkar.

Tokakola'dan apartman çıkar... Bizim lâhmacundan da bir kıl çıkmasın mı yanı?!

Nuran ÖZER

Cumhuriyet Mh. Bozkurt Cad. 84 — Polatlı/ANKARA

TATMAK SEVAP

Açıkgözün biri, pazar yerinde bal satan bir köylünün yanına yanaşır. Köylü, süzme balı lenger içine koymuş, müşteriler beklemekte. Açıkgöz en kalın parmağını bala şöyle bir daldırıp yaladıktan sonra sorar:

— Bu ne ki ağa?

Köylü cevap verir:

— Bal.

— Bal hı, der açıkgöz ve bir parmak daha alır.

— Bunun kilosunu kaç ki? diye sorar ve bir parmak daha alır.

— Yirmibeşe.

— Yirmibeşe ha? der, bir parmak daha alır.

— Aşağı olmaz mı ki?.. der, bir parmak daha alır.

— Olmaz, der köylü.

— Olmaz hı? deyip bir parmak daha alınca, köylünün sabrı taşar:

— Haydi oradan utanmaz!... diye çıkışır.

Açıkgöz, bu sefer iki parmağını birden bala iyice batırarak:

— Peki, gidiyorum hemşerim, der!...

Ayhan KIRANDAĞ

Posta Kutusu No: 1

BARTIN

DERSİN KONUSU

Bir gün ortaokul müdürü, üçüncü sınıfın Tabiat Bilgisi öğretmenini teftişe gelir. Dersin öğretmeni, müdüre:

— Buyurun, der.

Müdür sorar:

— Dersinizin konusu nedir?

Öğretmen boynunu müdüre doğru uzatıp gözlerini iyice açarak:

— İnek efendim, der.

A. Cengiz AYBATILI

Koçular Ortaokulu Md.

EĞRİDİR

MUCİZE

Ünlü bir avcı olan amcam her zaman keskin nişancı olduğunu iddia ederek bol bol öğünür. Atıcılıktaki ustalığını göstermek için bir gün ava çıkarken beni de yanına alırdı.

Ormana girdik. Çalıların arasından birden bir yaban ördeği havalandı. Amcam tüfeğini doğrultup nişan alırken:

— Amcamın ne keskin nişancı olduğunu bak şimdi gör, dedi.

Ateş etti. Ama ördek uçmaktaydı. Amcam büyük bir ciddiyetle:

— Bir mucize bu, dedi. Ölmüş bir ördek bak nasıl da uçuyor.

A. Nurhan ÖZBABA

Tunalı Hilmi Cad. 10/10

Küçükesat/ANKARA

SOBA BORUSU

Dedem anlatırdı: «Muhtar bulunduğum sırada köyümüze iki bilgin gelmişti. Muhtarlık odasına davet ettim, oturdular.

Bir ara, sobanın yüksekçe kurulması dikkatlerini çekti ve başladılar sebebi üzerinde tartışmaya.

Birinci bilgin:

— Hava ceryanı mukemmel olsun diye köylü böyle yüksek kurmuştur, dedi.

İkinci bilgin:

— Sobanın içerisine kolaylıkla odun konabilsin diye köylü böyle yüksek kurmuştur, diye konuştu.

En sonunda da nedenini bana sordular. Ben de:

— Boru yetişmedi de ondan!... dedim.»

Ali Rıza BAYINDIR

Eğitim Araçları Merkezi

Kurtuluş/ANKARA

BAŞINDAYMIŞ

Dehşetli başım ağrıyordu. Elimdeki gazeteyi evirip çeviriyor fakat bir türlü okuyamıyordum. O sırada elinde coğrafya kitabıyla kardeşim Çiğdem içeri girdi, ve sordu:

— Âbi, Ağrı nerede?...

Avuçlarımla başımı sıkarak cevap verdim:

— Başımda kardeşim, başımda!...

Burhan CULFA

Fevzipaşa Cad. Fatih Pasajı No: 7

FATİH/İST.

— Karnım fena acıktı...

Kimse görmeden ver şuradan iki lâhmacun hemşerim!...

ÇÖKELEĞİN YAĞLISI

Elâzığ'da bulunduğumuz sıralarda, Tuncel'nin bir köyünden tanıdıklardan birisi misafir olarak geldi. Hediye olarak da bir veya birbuçuk kilo kadar çökelek peyniri getirmişti.

Gerek ben ve gerekse eşim elimizden geldiği kadar misafirimize hizmette kusut etmemeye çalıştık.

O akşam yattı. Ertesi gün öğle yemeğine gene geldi. Yemek arasında bir iki defa:

— Yeğen, bizim çökelek çok iyidir, çok yağlıdır, dedi.

Biz de, «Neden zahmet ettiniz» diyerek teşekkür ettik.

Akşam yemeğine tekrar geldi. Yemek arasında yine:

— Bizim çökelek çok meşhurdur, yağlıdır, dedi.

Hanım kızmaya başladıysa da belli etmemeye çalıştı. Tekrar teşekkür ettik. O akşam da misafirimiz oldu.

Sabahleyin ben daireye giderken misafirimiz de çarşıya çıktı.

Öğle yemeğine eve gelince misafirin evde olduğunu gördüm. Hoşbeşten sonra yemeğe oturduk. Misafirimiz yemek esnasında yine:

— Yenge bizim çökeleğimiz çok meşhurdur, yağlıdır, dedi.

Sözünü bitirmesini beklemeyen eşim masadan kalktı. Misafirin getirdiği çökeleği tabağı ile getirerek masaya koydu. Misafir, çökeleğini öve öve yarısına kadar yedi.

Ben vaktimin geldiğini söyleyerek müsaade iste-

yip daireye gideceğim sırada misafirimiz de:

— Eh, bana da müsaade edin, ben de gideyim, dedi.

Geçirmek üzere sokak kapısına kadar eşimle çıktık. Misafirimiz bir kaç adım atmıştı ki, döndü:

— Bizim çökelek çok meşhurdur, çok yağlıdır, dedi. Siz yemezseniz kalanını da bana verin, yolda ben yerim.

M. Salt KIRBAĞ

E. K. İ.

Bartın/AMASRA

KAVUN!

Doğuda bulunduğum sıralarda, oralara özgü dilleriyle köyün muhtarı şu olayı anlatmıştı:

«— Bir gün evimize dört kişilik bir grup misafir gelmişlerdi. Yemeği yedik. Üzerine meyve olarak kavun çıkaracağız. Gel gör ki yiyecek olanlar kalabalık kavun küçük. Bizim hanım:

— Biraz da kabak keselim, çok görünür, dedi.

Ve dediğini yaptı.

Kabakla kavun yenilip bittikten sonra, misafirlerden birisi:

— Muhtar, misafirler anlamadı belleme, kavununuz gepgepiymiş, dedi.

Tabii biz hiç bozuntuya vermedik.»

NOT: Gepgepi; kısmen olmuş, alaca kavun demektir.

Ömer EREN

Bahçederesi köyü İnkoku- lu Müdürü. SİLİFKE

Her
Hafta
bir Olay

mim
uykusuz

Fidan, kocasının gözüne baktı. Sanki komiserin söylediği Türkçe değildi de anlamamıştı... Ağzında bir şeyler, hık etti, vık etti, konuşmadı. Komiser tekrarladı sorusunu:

— Kadın, sana bir soru sorduk, hiç şüphelendiğiniz insan var mı? Fidan yine konuşamayınca, komiser kızdı:

— Dilsiz misin be? Ârif onbaşı karıştı lâfa: — Gomser bey, dedi.

Komiser kükredi: — Sen sus be, kime sorduksa o cevap versin... Söyle kadın, şüphelendiğiniz biri var mı?

Fidan, güçlükle başını hayır anlamında yukarıya kaldırdı.

— Hiç kimse yok mu? Komşunun oğlu, bir akraba oğlu, seviştiği, tanıştığı biri?

Fidan yine başını salladı. Komiser kızdı:

— E ulan, biz nasıl bulalım şimdi? dedi. Allah Allah!...

Masadaki son paraları da cebine attı:

— Gittik çalıştığı yere, patronu namuslu, dürüst bir insan... Akşam her zamanki gibi çıktı gitti, bir daha da görmedim diyor.

— Doğrudur efendim, dedi Ârif onbaşı.

Komiser, parmağıyla tehdit etti Ârif onbaşı:

— Ulan bi daha ulu orta konuşma!... Sonraa (Komiser bu sonra'nın üzerine bastı)... Orada çalışan kızların da ifadelerini aldık, onlar da hiçbir şey bilmediklerini söylediler... O bilmez, bu bilmez, anası bilmez, babası bilmez, ulan biz mü. neccim başı mıyık, biz nerden bilelim be? Polis dediysek, senin kızın oradan kaçarken başında deeldik ya...

Gerçi lâfın burası için Ârif onbaşı rahat rahat:

«Haklısınız gomser bey» derdi ama, sesini çıkarmadı.

Komiser:

— Öyle deel mi? diye Ârif onbaşı'nın yüzüne baktı. Ârif onbaşı, yine de «Evet» diyemedi. Bu kez komiser, Ârif onbaşıdan bu cevabı alamadığı için kızdı:

— Öyle deel mi be?

— Öyle gomserim.

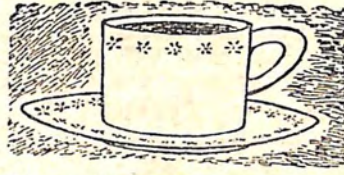
Komiser, kâşlarını çatarak:

— Ulan, dedi Ârif onbaşıya, bu kadın neyse ne ya, kötülükler senden geliyor galiba? Zaten suratında da meymenet yok... İçtin içkiyi, geldin gece yarıları eve, dövdün gızı, dövdün gızı, gız da ne yâpsın, gaçdı, canını kurtardı. Yalan mı?...

Ârif onbaşı, karısının gözlerinin içine baktı. İstiyordu ki, karısı:

«Hayır efendim, Ârif onbaşı içki içmez, çocuklarına da sövüp saymaz» desin. Ama Fidan'ın dili tutulmuştu bir kez. Hele komiser ayağa kalkınca, adamın heybeti karşısında bûsbûttün dili tutuldu. Komiser, Ârif onbaşı'nın yanına yaklaşıncı, Ârif onbaşı biraz korkudan, bi-

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

raz da ufak olmaktan, eski Türkçe on'un sıfırı gibi kaldı komiserin yanında.

— Asmalı ulan senin gibi babaları, asmalı, dedi. Elbette, benim kızım da olsa gaçar... Gaçmayıp da ne halt etsin? Baba baba deel ki, hayvanın biri...

Sonra, Fidan'ın yanına yaklaştı:

— Kadın, dedi, iyi düşün bakalım, sana hiçbir şey demedi mi? Şu oğlan güzel, bu oğlan yakışıklı diye? Fidan, yine başını hayır anlamında salladı.

Döndü yine Ârif onbaşıya:

— Ulan, dedi, hayvan, bulmuşun böyle guzu gibi gadını, evde Ezrail kesilmiş. Olacakdı başında bi tane benim gaynana gibisi, sana bu dünyayı da, öteki dünyayı da öğrecekdi ya...

Tekrar kadının yanına yaklaştı:

— Sen ne biçim kadınsın? dedi... Nesinden korkuyorsun şu hirponun be, adam mı bu da? Bak işte, ondan korkun yüzünden şimdi başına gelenlere bak, gül gibi gızı da uçurdun elinden... Buna göre hava hoş, gene gider kahvesine, gene zakkunları şarabını, amma olan sana olur. Ana olup da bilecekdin bunları... Çıkarması marifet deel, onu cemiyete, efendim, onu topluma, efendim onu insanlığa gazandırmak... Bizim bir Fazıl bey vardı, emniyet müdürü, öyle derdi, bir evlât suçluysa, önce anayı falakaya yık, sonra babayı... derdi. Yaa böyle derdi... Hadi sen kadınsın, neyse ne, ulan seni yıkayım mı falakaya? Ha hınzır, yıkayım mı? Nasıl döven lan gızını? Nasıl onun kaçmasına sebep olun?... Ya yarın birgün genelevin birinde karşına çıkar da, babaaa diye bağırır, büyük bir tirajediyanan karşılışırsan, Otello gibi yüreğin sızlamaz mı? Amma sızlamaz, senin gibilerde yürek denen şey yok. dur ki... O ulvi, o kıymetli, o sevgi denen şey, daha senin gapından geçmemiş...

Bana bakın, ikide birde buraya zırt zırt gelip de gızımız bulundu mu, ondan bir haber var mı diye sormayın, garışmam... Biz bulunca size haber ederiz. Yalnız, bu arada gulağımıza bişey gaçırın olursa, hemen gelin bana haber verin. Amma yerini, adresini bi eyice öğrenin... Öyle yarım bilgilynen gelmeyin buraya... Yok şu şöyle demiş, yok öteki falan yerde gördüm demiş, anlamam. Sokak numarası, gapı numarası, hattâ evin boyası... Şimdi gidin, mahallede soran olursa, harıl harıl arıyorlar derin...

Çıkarlarken:

— Bana bak ulan, dedi komiser Ârif onbaşıya, vallahi gözüme ters ters görünüyorsun, sana kırarım gemiklerini...

Ârif onbaşı, dar attı canını dışarıya. Karısını iki iki atlattı merdivenlerden Tâ köşeyi dönünceye dek de hiçbir şey konuşmadılar. Neden sonra Fidan:

— Niye gızıyor sana? dedi. Defi-neden mi?

— Yoo, gızın kaçmasından. Gûya ben sebep olmuşum kaçmasına.

— Deli mi ne?

— Vallaha bilmem ki. Ödüm gop-tu tavlaya çekerler diye.

— Dayak?...

— Heç belli olmaz... Ben şurdan gaveye gedyim, bi saata gelirim dediydim...

Fidan, gözleri buğulu:

— Oğlanın halı n'olacak? dedi.

— N'olmuş oğlana?

— Görmedin mi yanındakini?

— Gördüm...

— Onu alacakmış.

— Alsin...

— Çok yaşlı...

— Sana ne, sen mi evleniyon, oğlan düşünstün... Eyvallah!...

Durdu... Karısına önemli bir şey söyleyecekmış gibi yanına yaklaştı: — Ah avrat ah, para, dedi... Para her şeyi yapar... Şimdi paran olacaktı, dutacaktın sekiz on adam, gızı sana hemen bulacaklardı... Amma o da gelecek, o gelmeyecek belleme... Şurda ne galdı ayın onyedisine... Bu sefer tamam diyor Hayri ağa. Biz yannış yeri gazmışık, yedi gardaş dediği yeri gazaydık, şimdi bunların heçbiri olmazdı... Neyse, hele hele!... Eyvallah!...

Yürüdü gitti Ârif onbaşı...

Fidan, hangi derdine yansın bilemiyordu. Kızına mı, oğlunun durumuna mı? Hiç güven olmazdı böyle kadınlara, erkeği kanlı bıçaklı ederlerdi. Uslu durmazdı ki hiç bunlar. İlkleri pisti, bir gün namuslu dururlar, iki gün namuslu dururlar, üçüncü günü uçkurlarına sahip olamazlardı.

Böyle düşünüyordu Fidan...

«Örneği de ortada, diyordu. İşte sandalyecinin oğlu Sezai, aldı getirdi böyle bi tane, bardan mı çıkardı, genelevden mi çıkardı, üç ay yaşadı namuslu. Sona bir gün, tenekeci Osman'nan yakaladılar kadını. Hem de tipüryan... N'oldu, gaptı eline tapancayı Sezai, avradı vurdu öldürdü, herifi de dört yerinden yaraladı. Şimdi hapisanede, daha var belki onbeş yirmi senesi.»

Fidan, uğursuz şeytanları kovmak için duvarın birine parmağının ke-miğiyle vurdu:

«Sen uzak dut bizden Yârabdim, sen uzak dut» dedi.

Ya kıızı Dilber? Ya kandırıysa itin biri onu... Hadi Ankara'ya, hadi İstanbul'a? Ya içirdiyse kızına ilaçlı bu gazoz?... Ondan sonra? Ondan sonra namus mamus malamat

oldu... Daha döner mi o kız baba evine, ana yurduna? Al artık, o kucak senin, bu kucak benim... Al işte, oldu sana bi orusbu?

Fidan, tekrar vurdu duvarın birine:

— Yazdıysan poz Yârabdim, dedi. Yazdıysan poz!...

Ve ağlamaya başladı...

Eve geldiğinde anası tek başına oturuyordu.

— Getdiler mi? diye sordu.

— He, dedi anası... Sonra, cebinden bir on lira çıkarıp gösterdi:

— Bana on lira verdi o avrat... Vallaha bişe dey mi, çok eyi anam, çok eyi. Bi datlı dilli ki... Durdu durdu da Rifat'ım turnayı gözünden vurdu.

— Sen görmedin ki, dedi Fidan kaynanasına, avrat üç otuzunda...

— Hoşt oradan, üç otuzundaymış... Benim gadar mı?

— Kırkında var...

— Olsun, yaşlı avrat, er gıymatını, gençden daha eyi bilir... Ağşam eve geldi miydi Rifat, tutar onun a. yaklarını yıkar, gurular... Sen yapıyon mu heç gocana?

— Aman ana, sen de nerden biliyon Rifat'ın ayanı yıkayıp gurulaya-cağını?

— Belli gız belli, datlı dilli...

— Sen biliyon mu o ne garısı?

— Ne garısı?

— Ya bar, ya da daşçıkan (genel ev).

— Hoşt oradan hoşt... Bi avrada gara sürmesini seversiniz. Anam bacım ossun pek hatın, pek namıslı... Günah günah, senin de gızın var, öyle ona buna gara sürme, sona ö-nüne çıkar. Tiyaturlarda çalışıyormuş, hepsi o gadar... Rifat ona ana mı ne diyormuş, sona güneşler mi ne çıkıyormuş, annattı ya bana, akıl başda deel ki bacım, başda deel ki... Haa, n'oldu o polis?

— Gızdı Ârif'e. Nerdeyse dövecekdi...

Yaşlı kadın, göğsüne vurdu iki kez:

— Oh oh, dedi, canıma deysin, to-pak topak et ossun bana! Dövmemi mi?

— Dövmemi, bi daha sefere dövecekmiş...

— Amman bi eyice diyeydin, gece yarıları kalkıyor cara içiyor, sona iki günde bir de sanki çıkacakmış gibi define aramaya gidiyor diyeydin...

Fidan, seslenmedi. Nine tekrarladı:

— Diyeydin gız, diyeydin... Heç gece yarıları fosur fosur cara içilir miymiş? Benim Mamıd'ım, onun babası, ağzına ne cara gordu, ne de ıraklı Harama da uğur çözmemiş. tir hiçbir zaman... İki dene cevizi olsa, birini gonşuyla verdi. Adamdı, adaam... Peki, sana ne dedi çarşı ağası?

— Çarşı ağası deel...

— Neyse...

(Devamı var)

(Basın: 60568 . A . 21079 — 174)

Akbbaba

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ: Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yur-datap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbbaba Matbaası. **ABONE BEDELİ:** Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 TL. ra. Yabancı memleketlere yıllık 150, altı aylığı 75 lira. **IDARE YE-RI:** Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul.

Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruştur.

(Basın: 60568 . A . 21079 — 174)

Yazısız

Mazeret!

Bob, ilk defa tanıştığı güzel bir kızla gezmeye gitmişti. Bir aralık dayanamayarak تنها bir yerde eğilip yanağından öptü.

Genç kız, sinirlendi:

— Çok ileri gidiyorsun delikanlı!

Bob özür diledi:

— Affedersin, o kadar heyecanlı idim ki dudaklarımı bulamadım!...

Bayat yemek

Dilenci, bir evin kapısını çalar, evin hanımı pencereden başını uzatır:

— Ne istiyorsun?

— Yiyecek bir şey...

— Peki, bayat yemek versem yer misin?

— Yerim tabii...

— O halde yarın gel!

Pot!

Bir baloda çapkınlığıyla tanınmış bir aktör, bir hayli zamandır peşinde koştuğu madam Roza'yı bir köşede kıştırır:

— Ah madam, der, siz o kadar güzel, o kadar ince ve zarif bir kadınsınız ki...

Madam Roza, sözünü keser:

— Biliyorum, bunu arkadaşınız Albert de söylemişti.

Aktörün kaşları çatılır:

— Ona inanmayınız madam Roza, o yalancının biridir.

Antika

Antikacı Salamon, bir müşterisine bakırdan yapılmış bir kap göstererek:

— Bende yalan yok, dedi. Bakır eski değil, ama üzerindeki işçilik çok çok eskidir.

Yazısız

Hızlı kız

Bir Amerikalı yazar anlatıyor:

«Mükemmel bir yol üzerinde arabam âdeta kayıyordu. İşte tam bu sırada beni spor bir arabanın solladığını gördüm. Araba o kadar süratle geçmişti ki, direksiyondaki harikulâde varlığı ancak farkedebilmişim. Merak saikiyle derhal gaza bastım, tam öndeki arabayı yakalayacağım anda, arkadan gelen motosikletli polisin düdüğü beni durdurdu. Polis bana yol kenarına çekilmemi işaret ettikten sonra süratle öndeki arabaya yetişti ve arabadaki kıza ceza kestikten sonra benim yanıma döndü ve bir kâğıt uzattı. Kâğıdın üzerinde bir adres vardı. Hayretle polisin yüzüne bakarken, polis bana şu cevabı verdi:

— Dostum, işte size kızın adresi, fakat dikkatli olun eğer bu kadar süratli gitmekte devam ederseniz, kızla tanışmak için pek zamanınızın kalmayacağını tahmin ederim.»

— Heey, top burada yahu!..

Koca bebek

Genç bir kadın, parkta küçük çocuğunu araba ile gezdiriyordu. Eski komşularından bir madam rastladı. Madam sordu:

— Bu çocuk senin mi?

— Evet...

— Kaç yaşında?

— Yedi yaşında...

— Aaa.. bu yaşı geldiği halde

hâlâ araba ile mi gezdiriyorsun?..

— Ne yapayım, ne yürümesini öğrenebildi, ne de konuşmasını!

— Fakat onu yavaş yavaş alıştırmalısın...

Bu sırada çocuk, arabadan başını kaldırdı, hiddetle kadına baktı:

— Sen karışma ukalâ karı!...

Can derdi...

Bir sahil kasabasının pazarında iki eski arkadaş karşılaşırlar. Birinin elinde papağan kafesi bulunmaktadır.

— Buraya ne yapmaya geldin?

— Şu elimdeki papağanı satacağım da...

— Ne istiyorsun?

— Beşyüz frank...

— İkiyüzelli frank vereyim de bana sat...

— Nee, ikiyüz elli frank mı?.. Sen çıldırdın mı? Ben onu şu ilerdeki denize atarım da gene satmam o fiyata!...

Bu sırada papağan lâfa karışır: — Aptallık etme, uyuşmaya bak arkadaş, zira ben yüzme bilmiyorum!...

Kraliçe ve çocuk

İngiltere Kraliçesi bir gün Windsor Parkında gezerken saray arabacısının küçük kızına rastlar. Ayağa kalkıp selâmlama dığını görünce, gülümseyerek sorar:

— Benim kim olduğumu biliyor musun yavrum?

Küçük kız, başını sallar:

— Tabii biliyorum, siz her gün babamın arabasıyla gezen hanım-sınız!...

— İçerde, hizmetçiden daha değerli bir mal bulamadım!..

Yazısız

Canına minnet!

Doktor, muayene ettiği hasta ya:

— Çok çalışıyorsun, yorgunsun, dedi. Ben senin yerinde ol sam karımı alır sinemaya götürürüm!

Hastanın gözleri sevinçle parladı:

— Teşekkür ederim doktor... Çok teşekkür ederim... Acaba karımız nerede şimdi?...

Büyüyen balıklar

İki çocuk arasında:

— Balıklar çabuk büyürler mi?

— Hem de nasıl... Benim babam bir zamanlar bir levrek balığı tutmuştu. Her anlatışında, boyu on santim farkediyor!

Acayip elbise

Koca, karısına:

— Bayram için yaptırdığım elbiseyi gördükçe gülmekten kendimi alamıyorum. Öyle acayip ki...

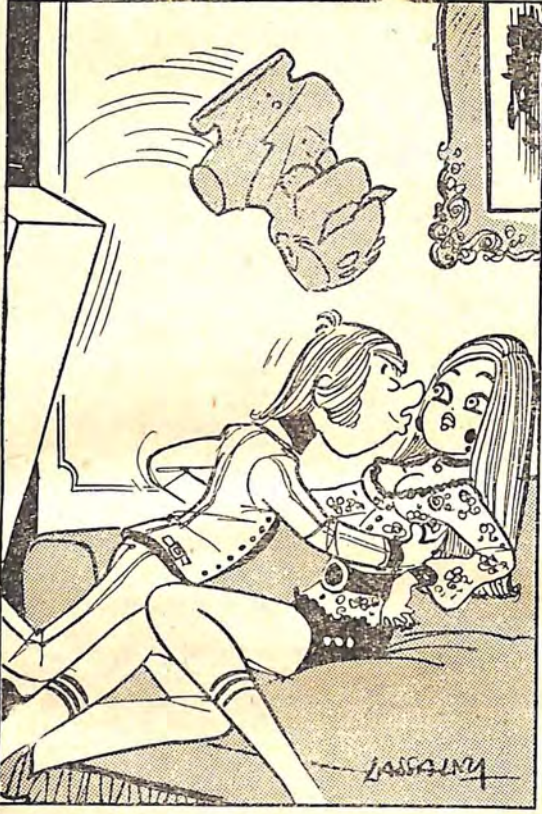
— Yarın terzinin getireceği faturayı bir gör de bak o zaman güler misin?...

Ağır taş

İki kadın konuşuyorlardı:

— Ben senin yerinde olsam, kaynanamı kalbimde taşırdım.

— Sana kim dedi benim kalbim manda arabasıdır diye?!

-DİKKAT! İŞTE BABAM!...

Dünya KARİKATÜRLERİ

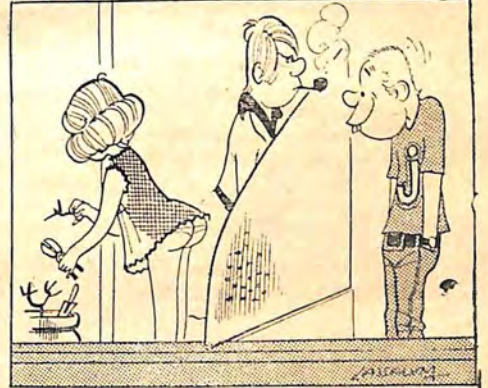
-HAH ŞÖYLE... ŞİMDİ ÇEKİYORUM!...

-ŞU YENİ KOMŞU-
MUZ FRANSTZCA
BİLMİYOR...

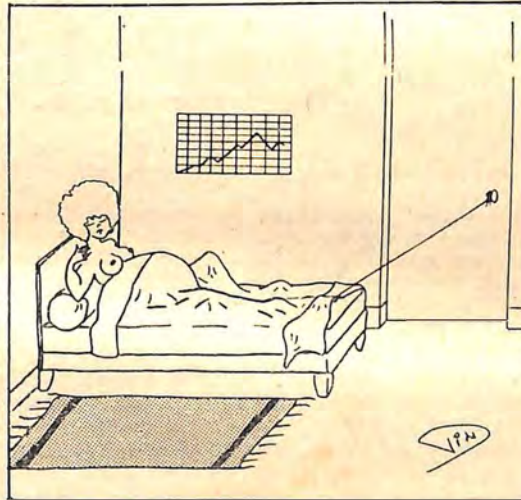
-YALNIZ, DUR-
MADAN...

- "YAŞASIN FRANSA... YAŞA-
SIN FRANSA!" DEYİP DÜ-
RUYOR...

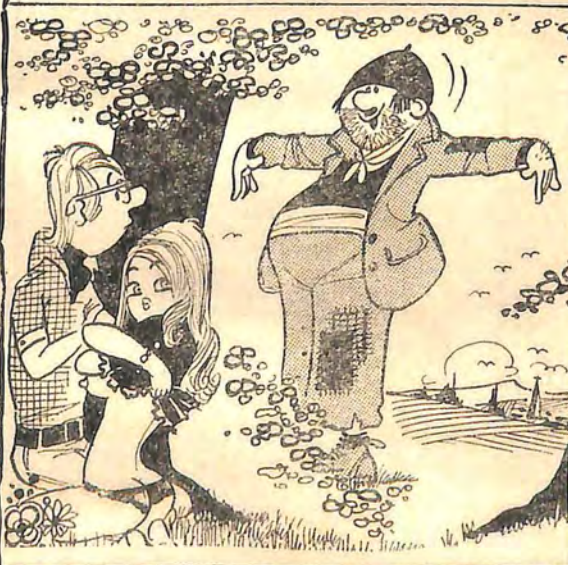
-HADİ, GELMİYOR MUSUN ŞEKERİM?

YAZISIZ...

-BU RESMİ ÜÇ DAKİKADA
YAPTIĞI İÇİN Mİ PAHALI BU-
LUYORSUNUZ? AMA ONU
YAPMADAN ÜÇ AY DÜŞÜN-
MÜŞTÜ!...

-DEVAM EDİN, DEVAM EDİN... FAR-
ZEDİN Kİ BEN BİR KORKULUĞUM!

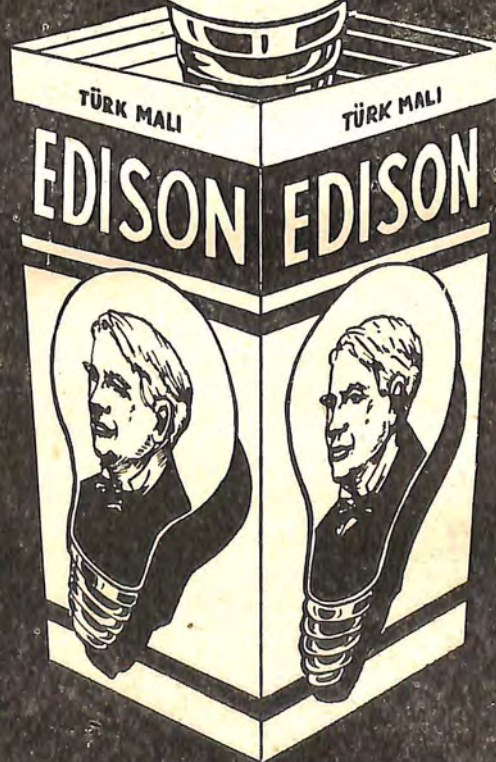
-GÖZLÜĞÜNÜ TAKMADIĞI
ZAMAN BU DELİKANLIYA
BAYILIYORUM!...

-OOO, MÜDÜR BEY BU SABAH
TAM FORMUNDA!...

EDISON

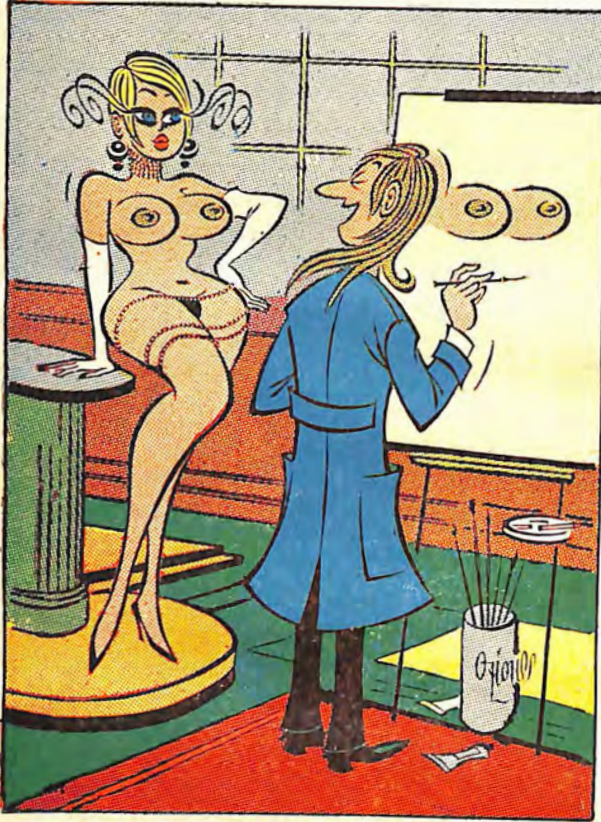
verdiği iyi ışıkla
**gözlerinizi
korur**

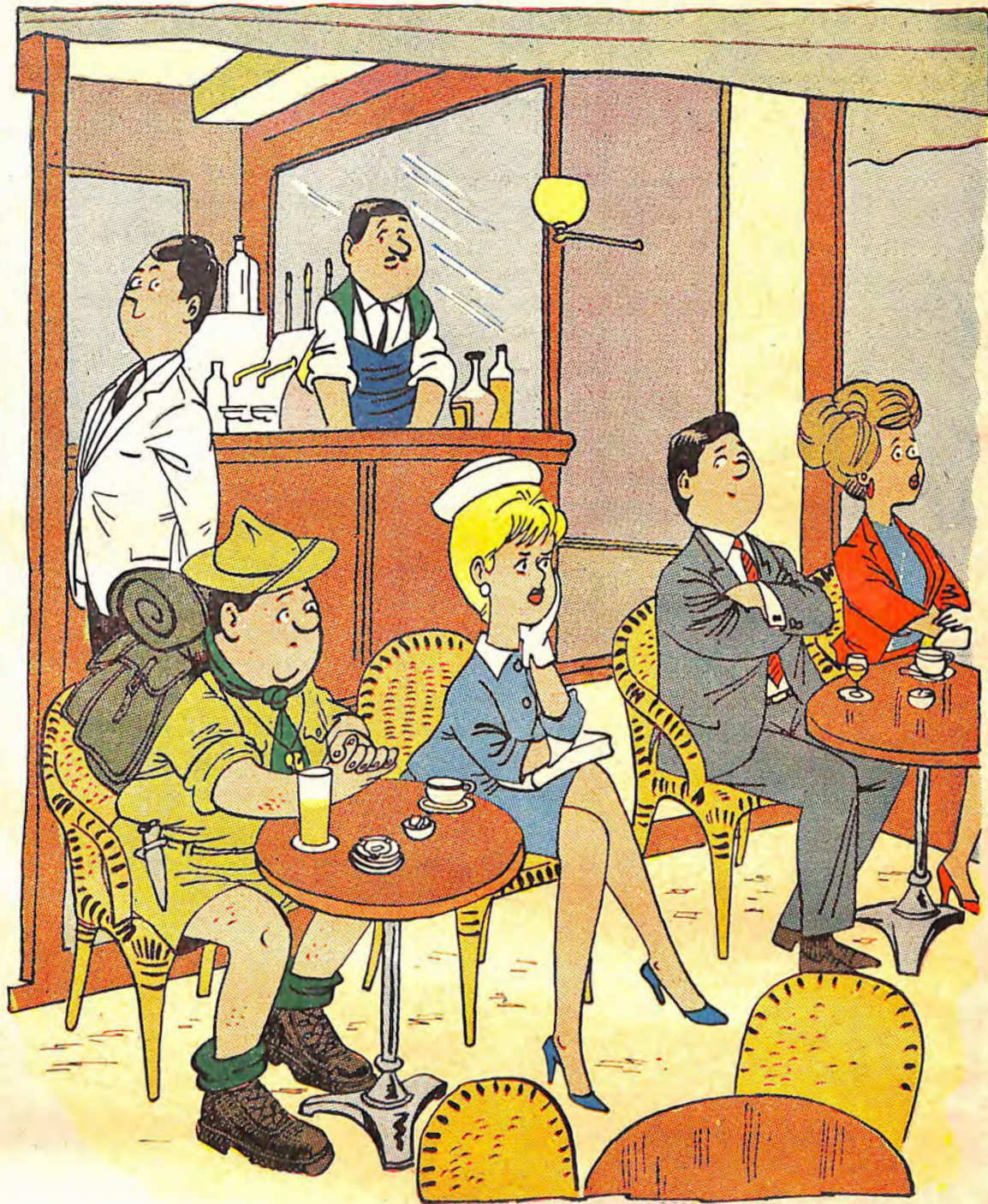
BOL IŞIK • AZ SARFIYAT

(İlanlık : 5589 — 175)

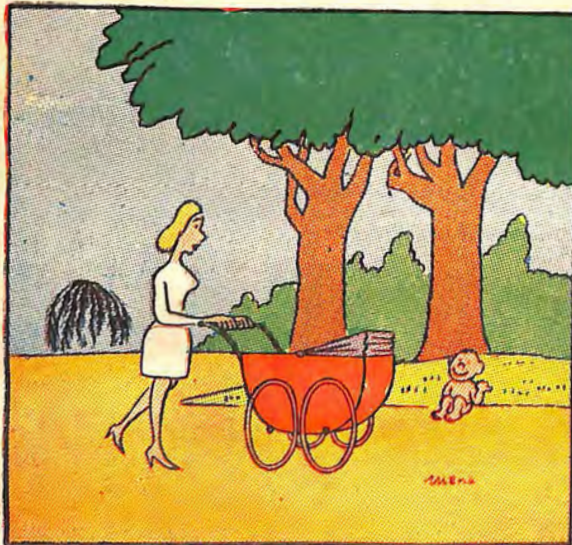
Akbaba

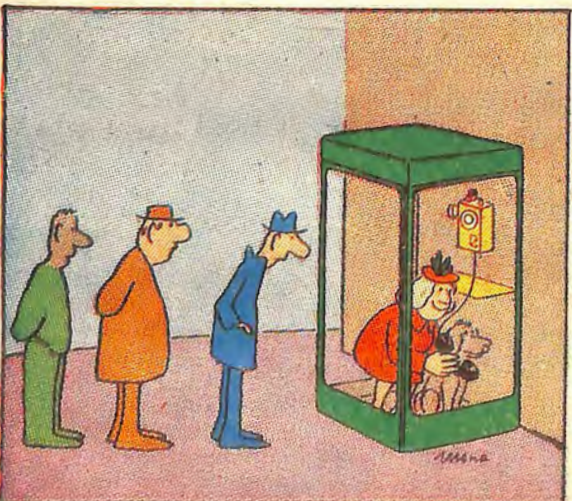
-BU KADARI YETER. GİYİNEBİLİRSİNİZ!

-ŞU KILIĞIMA BAKIN DA, SİZİNLE BULUŞABİLMEK İÇİN
KARIMA NE YALANLAR UYDURDUĞUMU GÖRÜN!

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ